

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 23^ο | ΑΘΗΝΑΙ 1-15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1909 | ΑΡΙΘΜΟΣ 973

ΤΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ ΤΩΝ ΑΡΧΟΝΤΩΝ

ΤΩΡΑ πού ὅλη ἡ Ἑλλάς ἐνώθη εἰς σωματεία, τώρα πού οἱ ὑποδηματοποιοὶ καὶ οἱ ποτοποιοὶ καὶ οἱ φερετροποιοὶ ἀπὸ μονομένα ἄτομα ἔγειναν ομάδες καὶ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐργάζωνται καὶ αὐτοὶ διὰ νὰ ἀναποήσουν τὴν πατρίδα, τώρα πού τὰ ἠνωμένα σωματεία ἀποτελοῦν τὴν συμπαγὴ μάζαν τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος κάμνει συλλαλητήρια, ὑποβάλλει προγράμματα, συγκλοῦν θρόνους, ξεσχίζει πριγκιπικὰ γαλόνια, ἀνατρέπει Κυβερνήσεις, ἐπιβάλλει δικτατορίας, τώρα πού ὅλοι οἰκοδομοῦν πύργους μὲ λόγια καὶ μὲ σχέδια, παρατηρεῖται ἓνα κενόν. μία ἔλλειψις, ἓνα χάσμα εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν πατριωτικὴν ὑπερδιέγερσιν.

Ἐνα σωματεῖον λείπει, ἀπὸ τὰς συμπαγεῖς ομάδας τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνο πού ἤμποροῦσε νὰ δώσῃ τὰ ὕλικὰ διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς Ἑλλάδος, πού ὅλοι ζητοῦν ἰσχυρὰν, μεγάλην, πάνοπλον, ἐτοιμίμην νὰ πατάξῃ τοὺς ἀυθάδεις πού τὴν ἐπεριφρόνησαν καὶ τὴν ἐποδοπάτησαν, καὶ τοὺς βαρβάρους τῶν νεωτέρων πολιτισμῶν πού τὴν ἐνέπαιξαν.

Εἶναι τὸ σωματεῖον τῶν ἀρχόντων. Διότι μεθ' ὅλην τὴν καταφρόνησιν καὶ τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν τίτλων ἔχει καὶ ἡ Ἑλλάς τοὺς ἀρχοντας καὶ τοὺς μεγαστάνας τῆς. Τὰ οἰκόσημά των, ἂν δὲν εἶναι τριάντα ἕξ γενεῶν εὐγενείας, εἶναι τριῶν τεσσάρων γενεῶν πλούτου, ἐργασίας, ἐμπορικῆς

εὐφύιας, χρηματιστικῆς δεξιότητος. Καὶ εἶναι οἰκόσημα χρυσᾶ πού βαρύνουν πολὺ εἰς τὴν ἀναγέννησιν πού ζητοῦμεν σήμερον, εἰς τὴν ἄμυναν, πού θέλωμεν νὰ παρατάξωμεν εἰς τὰ Θεσσαλικά καὶ Ἡπειρωτικά σύνορα, εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ εἰς τὴν Κρήτην, εἰς τὰ γαλανὰ πελάγη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῆς Μεσογείου,

Λοιπὸν τὸ σωματεῖον αὐτὸ πού δὲν ἰδρύθη ἀκόμη παγκόσμιον, ὅπου ξένης καὶ Ἑλληνικῆς γῆς ὑπάρχουν καὶ πλουτοῦν Ἕλληνες, εἰάν δὲν ἰδρυθῇ ἀμέσως καὶ δὲν ἀποφασίσῃ νὰ θυσιάσῃ καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ θυσιάσῃ, ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι κωμικά, ὑστερικά, ρητορικά, καὶ ἀνίκανα νὰ βελτιώσουν, ἔστω καὶ πολὺ ὀλίγον, τὴν θέσιν μας.

Βασιλεὺς, στρατός, Κυβέρνησις, Βουλὴ καὶ λαὸς εἴτε δικτατορικῶς, εἴτε κοινοβουλευτικῶς, εἴτε στρατοκρατικῶς διοικήσουν τὴν Ἑλλάδα δὲν θὰ ἤμπορέσουν, μεθ' ὅλα τὰ μεγάλα λόγια καὶ τὴν καλὴν θέλησιν, νὰ τὴν σώσουν, ἐφ' ὅσον ἀκολουθοῦν τὸν δρόμον τῆς οικονομικῆς ρουτίνας τοῦ παρελθόντος.

Ἡ Κυβέρνησις ἢ ὅποια ἰδρύθη διὰ νὰ ἀνορθώσῃ καὶ προετοιμάσῃ καὶ ἀνακαινίσῃ τὴν Ἑλλάδα, ὡμολόγησε διὰ τοῦ στόματος τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς τῶν Οἰκονομικῶν, ὅτι δὲν ἀξιοῖ εὐρεσιτεχνίαν οἰκονομικοῦ προγράμματος, μὲ ἄλλα λόγια δηλ. βαδίζει καὶ αὐτὴ ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν προκατόχων τῆς. Διότι τὸ ἔργον τῆς τὸ μεταρρυθμιστικόν, ἂν θὰ μεταρρυθμίσῃ καὶ πῶς θὰ μεταρρυθμίσῃ εἶναι ἄλλο, καὶ τὸ ἔργον τῆς τὸ

οικονομικὸν ἄλλο λοιπὸν ἀπὸ τὸ οἰκονομικὸν ὑπόσχεται δέκα ἑκατομμύρια, τὰ ὅποια εἶναι ζήτημα ἂν θὰ οἰκομηθοῦν.

Καὶ τὰ ὅποια θὰ ἀφαιρεθοῦν ἀπὸ τὴν πτωχολογίᾳ ποῦ θὰ πεταχθῆ στοὺς δρόμους, ἀπὸ τὰ ὑπουργεῖα καὶ τὰ σχολεῖα καὶ τὰ δικαστήρια καὶ ἀπὸ τὸν καπνὸ, τὴν μόνην διασκέδασιν τοῦ πτωχοῦ ἐργάτου. Οἱ πτωχοί, οἱ ἐργατικοί, αὐτοὶ ποῦ ἐγειναν σωματεῖα καὶ φωνάζουν καὶ ἀπειλοῦν καὶ κρημνίζουν. θὰ θυσιάσουν τὰ δέκα ἑκατομμύρια διὰ τὴν ἄμνην τῆς πατρίδος.

Ἄλλὰ τί εἶναι τὰ προβληματικῆς ἐξασφαλίσεως δέκα αὐτὰ ἑκατομμύρια διὰ τὰ χάλια, διὰ τὴν ἐξάντλησιν, διὰ τὸ φθισικὸν καὶ ἀναίμικον καὶ στρωγγισμένον ὡς τὰ κόκκαλα πτώμα αὐτὸ τῆς πατρίδος, ποῦ θέλομεν νὰ ἀναζωογονήσωμεν. Ἡ μήπως μᾶς μένει καιρὸς, ἔτη, αἰῶνες, διὰ διὰ νὰ τὴν ἐνδυναμώνωμεν σιγὰ σιγὰ μὲ ἐνέσεις κακοδιλάτου δέκα ἑκατομμυρίων, ὡς ποῦ νὰ εὐρωμεν τὸ γειναῖον, τὸ ἀθάνατον ποτό, ποῦ θὰ τὴν σώσῃ; Καὶ ἐὰν δὲν γίνῃ κανένα θαῦμα πιστεύουν μὲ τὰ σωστά των οἱ ἀνακαινισταὶ καὶ οἱ μεταρρυθμισταὶ ὅτι θὰ σώσουν τὴν Ἑλλάδα;

Τὸ θαῦμα λοιπὸν πρέπει νὰ γίνῃ. Καὶ θὰ τὸ κάμῃ τὸ σωματεῖον τῶν ἀρχόντων, ποῦ πρέπει νὰ ἀνασυσταθῆ, ὅπως εἶχε συστηθῆ ἄλλοτε πρὸ ἐνὸς αἰῶνος, ὅταν ἐπρόκειτο ἡ σιδηροδεμένη καὶ δούλη τότε Ἑλλάς νὰ ἐλευθερωθῆ.

Εἶχε καὶ τότε ἡ δούλη Ἑλλάς τοὺς ἀρχοντάς της. Ἦσαν οἱ κοτσαμπάσηδες τῆς Τουρκίας καὶ οἱ εὐγενεῖς τῆς Ἑπτανήσου καὶ οἱ θαλασσινοὶ τῶν νησιῶν, ποῦ εἶχαν γεμάτες στέρνες ἀπὸ κολονάτα καὶ φλουριά καὶ ἦσαν οἱ ἡγεμόνες τῶν τουρκικῶν ἡγεμονιῶν καὶ οἱ μπέηδες οἱ θησαυρίζοντες ἀπὸ τὰ εἰσοδήματα τοῦ κατακτητοῦ.

Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς δὲν καλοεκαταλάμβαναν καὶ πῶς καὶ γιατί ἦσαν Ἕλληνες. Καὶ ὅμως γιατί εὐρέθησαν ἐκεῖνοι ποῦ εἶξεραν νὰ τοὺς ἐνθουσιάζουν καὶ νὰ τοὺς κατηχοῦν, ἡ στέρνες μὲ τὰ κολονάτα ἐξεχύθησαν ὡς ἀσημένιοι χεῖμαρροι καὶ οἱ κόμποι μὲ τὰ φλουριά ἐγειναν ποταμοὶ ἀπὸ χρυσάφι καὶ τὰ μπεκλίκια καὶ τὰ κοτσαμπασιλίκια ἐθυσιάσθησαν διὰ νὰ τρέφονται καὶ νὰ ὀπλίζονται καὶ νὰ πολεμοῦν ἐκεῖνοι, ποῦ δὲν εἶχαν νὰ δώσουν τίποτε ἄλλο εἰς τὴν πατρίδα των παρὰ τὴν ζωὴν των μόνον. Καὶ ἔτσι ὅλοι μαζί, μεγάλοι καὶ μικροὶ τὴν ἐλευθέρωσαν.

Τώρα οἱ ἀρχοντες εἴτε ἐκεῖνοι ποῦ ἐπλούτησαν εἰς βῆρος της καὶ ἔλαβαν ὡς τώρα τιμὰς μόνον καὶ δόξας ἀπὸ αὐτὴν, εἴτε οἱ ἄλλοι ποῦ ἀπὸ μακρὰν τὴν ἐνθυμοῦντο ἄλλοτε γιὰ νὰ τὴν στολίζουν μὲ μαρμάρια μέγαλα, σχεδὸν ἀρη-

στα, θὰ θελήσουν ἄρα γε νὰ τὴν σώσουν. καὶ νὰ μιμηθοῦν ἐκεῖνους ποῦ τὴν ἐλευθέρωσαν. Θὰ θελήσουν νὰ μοιράσουν τὰ ἑκατομμύρια των μαζί μὲ τὴν πατρίδα καὶ νὰ συναδελφωθοῦν, ἄλλοι διὰ νὰ δημιουργήσουν στόλον, καὶ ἄλλοι διὰ νὰ θρέψουν καὶ ἐνδύσουν καὶ ὀπλίσουν τὸν στρατόν, καὶ ἄλλοι διὰ νὰ ὀχυρώσουν τὰ σύνορα καὶ ἄλλοι διὰ νὰ ἀγοράσουν πυροβόλα.

Ὅταν ὁ κ. Κοριαλένιος ἐχάριζε διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν τὰς πεντακοσίας χιλιάδας του καὶ ἔλεγε ὅτι ἐλπίζει ὅτι τὸ παράδειγμα του θὰ μιμηθοῦν καὶ ἄλλοι, ὑποθέτω ὅτι θὰ ἔκαμνε περίπου τὴν σκέψιν αὐτὴν. Καὶ οἱ ἄλλοι, ὑποθέτω, ὅτι δὲν θὰ λείψουν, ἐὰν εὐρίσκετο ὁ κατάλληλος νὰ τοὺς μύσῃ καὶ νὰ τοὺς ἐνθουσιάσῃ. Ποῖος θὰ ἦτο ὁ κατάλληλος αὐτός; Ἴσως ὁ Βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος ἐθυσίασεν ἤδη εἰς τὴν πατρίδα κατὰ περισσώτερον ἀπὸ περιουσίαν, τὴν πατρικὴν του στοργὴν καὶ τὸν βασιλικὸν του ἐργασίον. Ἴσως ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος, εἶναι πολὺ πλούσιος, ὥστε νὰ δύναται νὰ δώσῃ καὶ τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς τοὺς ἐδῶ πλουσίους. Ἴσως ὁ Ματσούκας ὁ νεώτερος αὐτὸς τροβαδούρος ποῦ ἐρωτεύθηκεν, ὡς ἀληθινὸς ἐραστής τὴν πατρίδα του, καὶ τραγουρεῖ τὸν κόσμον, καὶ τραγουρεῖ τὴν ἀγάπην του. Τὰ τραγούδια του ἐνθουσιάζουν καὶ συγκινοῦν τοὺς μικροὺς ποῦ τοῦ ἐχάρισαν ὡς τώρα τόσας ἑκατοντάδας χιλιάδων. Δὲν θὰ ἠμπορέσῃ τάχα νὰ ἐνθουσιάσῃ καὶ τοὺς μεγάλους, οἱ ὁποῖοι δίδουν τὰ ἑκατομμύρια, Ἐκὸς ἐὰν αὐτὸς ὁ κ. Κοριαλένιος συνεννοῦμενος μὲ μερικὸς ἄλλους συμπολίτας του πλουσίους Ἕλληνας προέβαιναν εἰς τὴν σύστασιν τοῦ σωματείου τῶν ἀρχόντων, τὸ ὅποῖον τότε θὰ εἰργάζετο, ὅπως συμπεριλάβῃ πάντα Ἕλληνα, πλούσιον εἴτε ἐντὸς, εἴτε ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ὁ Στρατιωτικὸς Σύνδεσμος.

K. PAPPEN

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ τὸ Παρίσι. Ἄλλὰ σήμερον ὀλιγώτερον σκοτεινὸν καὶ ἀπελπιστικὸν ἀπὸ χθὲς καὶ ἀπὸ προχθὲς. Ὁ ἥλιος διεδέχθη τὴν βροχὴν καὶ ἕνας περίπατος, ὁ ὁποῖος ἀρχισε μὲ τὸ Neuilly καὶ ἐτελείωσε μὲ τὸν Ζωολογικὸν Κήπον καὶ μὲ τὴν πολυπληθῆ ἀποικίαν τῶν νάνων μᾶς ἐσυμφιλίωσε κάπως μὲ τὴν μεγάλην πόλιν.

Τὸ *metro*, ὅπως λέγεται ἐκεῖ ὁ ὑπόγειος σιδηρόδρομος, μᾶς ἔφερε τάχιστα ἀπὸ τὴν καρδιὰν τοῦ Παρισίου, εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ φαιδρότερα καὶ

ΔΟΚΤΩΡ ΚΟΥΚ

ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΠΗΡΥ

Οἱ διεκδικοῦντες τὰ πρωτεῖα τῆς ἐξερευνήσεως τοῦ Πόλου.

ἱστορικώτερα προάστεια τῆς πόλεως. Τὸ Neuilly εὐρίσκεται ἐκεῖ ὅπου ὁ Σηκουάνας μοιράζεται εἰς δύο ὠραίους βραχίονας, σχηματίζει θαυμάσια νησάκια, ἔχει νερά διαυγῆ, μὲ πάρκα καὶ δένδρα αἰωνόβια, ποῦ στολίζουν τὰς ὄχθας του, καὶ ἐνθυμίζουν τοὺς ποιητικὸς ποταμοὺς τῆς Ἑλβετίας.

Ἐδῶ ὅλα εἶναι φαιδρὰ καὶ χαρωπά. Ὁ οὐρανός, ἡ φύσις, οἱ μεγάλοι καὶ ἡσυχώτεροι καὶ ἀκόμη οἱ ἄνθρωποι. Προγευματίζομεν εἰς ἕνα ὑπαίθριον ἐστιατόριον καὶ μ' ὄλον ὅτι περιμένομεν πολὺ, ἕως ὅτου νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ πρόγευμά μας, ὅμως οὔτε πλήττομεν, οὔτε χάνομεν τὴν ὑπομονήν. Ἀπ' ἐμπρὸς μας περνοῦν δύο γάμοι μέσα εἰς ἀμάξια στολισμένα μὲ λευκὰ λουλούδια καὶ ἡ εὐτυχία τῶν δύο ἀγαπημένων τὴν στιγμὴν αὐτὴν νέων σκορπίζει καὶ εἰς τὴν ἰδικὴν μας ψυχὴν κάποιαν χαρὰν.

Τὸ πρόγευμά μας ἐπὶ τέλους ἐτελείωσε καὶ διὰ τὰς ἰεφοφώστους τοῦ Παρισίου συντρόφους μου ἔπρεπε νὰ πάρωμεν ἄμαξαν. διὰ νὰ ἴδωμεν τὸ μνημεῖον τῆς Ἀμύνης, τὴν *Porte Mail* καὶ τὰ ὀχυρώματα Ἐμπρὸς εἰς τὸ χαρακτηριστικὸν μνημεῖον τῆς *Defence* ἐσταθμεύσαμε μὲ κάποιαν μελαγχολίαν. Μὲ ὅλα τὰ κανόνα καὶ τὰ ὄπλα καὶ τοὺς γενναίους στρατιώτας ποῦ ἐτέθησαν ἐκεῖ διὰ νὰ συμβολίζουν τὴν τελευταίαν ἀπεγνωσμένην ἄμνην τῶν Παρισίων κατὰ τῶν Πρώσων, ὅμως μέσα μου μένει εἰς τὴν ψυχὴν κάθε Γάλλου, ὅτι οἱ Πρώσοι ἔστα-

μάτησαν ἐκεῖ, διότι ἠθέλησαν νὰ σώσουν τὸ γόητρον τῆς Παρισίνης πόλεως, καὶ διότι αἱ συνθηκολογίαι εἶχαν ἀρχίσει.

Ὁ Βίσμαρκ ἠρέκεσθη νὰ καταλύσῃ εἰς τὸ παλάτι τῶν Βερσαλλίων ἀντὶ νὰ καταλύσῃ εἰς τὸ παλάτι τοῦ Λούβρου, καὶ ἴσως διὰ τὴν γενναίαν αὐτὴν ὑποχώρησιν, νὰ προσέθεσεν εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ πολέμου ἕνα ἀκόμη δισεκατομμύριον φράγκα Ἄδιάφορον! οἱ Γάλλοι ἔχουν σήμερον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ λέγουν εἰς τοὺς ξένους, τοῦλάχιστον, ὅτι ἐκεῖ ἐσταμάτησαν τοὺς Πρώσους. Καὶ οἱ ξένοι, οἱ ὁποῖοι συνήθως ξεχνοῦν καὶ τὴν ἱστορίαν των ἀκόμη, συγκινοῦνται, ἐνθουσιάζονται καὶ εἶναι εὐτυχεῖς διότι εἶδαν τὸ μνημεῖον τῆς ὑπερασπίσεως τοῦ γόητρον ἐνὸς μεγάλου λαοῦ.

Ἀπὸ τὴν *Defence*, ἀφοῦ διεσχίσσαμεν τὴν κεντρικὴν λεωφόρον τοῦ Neuilly, εἰς τὴν ὅποιαν ὑπῆρχε καὶ παζάρι μὲ σειρὰν κινητῶν ἐμπορικῶν λαχανοπωλείων καὶ ἀνθοπωλείων, διηυθύνθημεν εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κήπον. Καὶ ἐδῶ εἰς τὸ πρῶτον ἐστιατόριον τοῦ κήπου νέος μᾶς ἐπερίμενε γάμος. Ἡ νύμφη ὑψηλὴ καὶ μεγαλοπρεπῆς μὲ οὐρανὸν βασιλίσσης, τοῦλάχιστον, κατέβαινε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τὴν κατάλευκα στολισμένην φωλεὰν τοῦ κουπέ, ἐνῶ ὁ γαμβρὸς μὲ τὸ μπουκέτο της εἰς τὸ χέρι, μικροῦτσικος καὶ νέος πολὺ, ἐφαίνετο κάθε ἄλλο παρὰ ὁ ἰσχυρότερος κύριος τοιοῦτου ἐπισήμου ἡμίσεως.

Οἱ προσκεκλημένοι, οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦσαν ἀπὸ πίσω ἔδιδαν τὸν τόνον τῆς περιωπῆς τοῦ

γάμου. Μὲ ὄλα τὰ ὑψηλὰ καπέλλα τῶν κυρίων καὶ μὲ ὄλα τὰ μεταξωτὰ φορέματα τῶν κυριῶν, οἱ νεόνυμφοι θὰ ἦσαν τίποτε μικροεπαγγελματίαι, ἀπὸ τὰ καλὰ ἐκεῖνα Παρισινὰ ζευγάρια, ποῦ ὁ ἄνδρας εἰς τὸ ταμεῖον καὶ ἡ γυναῖκα εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ μαγαζιοῦ καὶ τῆς πελατείας, κερδίζουν ἀθόρυβα καὶ ἡσυχᾶ περιουσίας, ἀνατρέφουν καὶ ἐκπαιδεύουν παιδιὰ, τὰ ὁποῖα δὲν φιλοδοξοῦν νὰ κάμουν οὔτε ἐπιστήμονας, οὔτε βουλευτὰς. Τοὺς κάμνουν ἐμπόρους, ἢ τεχνίτας τοῦ κλάδου των καὶ ἐνῶ τοὺς καταρτίζουν καλλίτερα ἀπὸ ὅ,τι αὐτοὶ εἶναι κατηρησμένοι, τοὺς συνειθίζουν κοντὰ τῶν ἀπὸ τὰ παιδικὰ των χρόνια εἰς τὸ πρακτικὸν μέρος τῆς ἐργασίας των.

Εἰς τὸ *Contrexeville* ἐγνώρισα τὴν σύζυγον ἐνὸς τοιούτου ἐμπόρου. Ἐμμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μας, ἐκάθητο ἀντικρὺ μας εἰς τὸ τραπέζι μὲ ἓνα ὠραιότατο κοριτσάκι, τὸ ὁποῖον ἐξελάβαμεν διὰ κόρην τῆς. Ἦτο μόνον ἀνεψιά, ὡς ἐμάθαμεν, ὅταν μετὰ δύο τρεῖς ἡμέρας τοὺς τυπικοὺς χαιρετισμούς μας διεδέχθησαν καὶ τυπικὰ λόγια ἀνθρώπων, ποῦ εὐρίσκονται μεσημέρι καὶ βράδυ δύο τοῦλάχιστον ὄρες ἀντικρὺ εἰς τὸ τραπέζι.

Θεῖα καὶ ἀνεψιά πάντοτε καλοντυμένες μὲ καπέλλα καὶ φορέματα ἀξίας, ἐξώδευαν χωρὶς νὰ λογαριάσουν. Τὸ κοριτσάκι ἐπαίξε πιάνο, ἐτραγουδοῦσε, εἶχε καλὴν ἀνατροφήν ἂν καὶ ἐν γένει ἢ αὐθαίρετος κάπως ἐπιβολὴ τῆς θείας ἐπρόδιδε γυναῖκα ποῦ δὲν ἀκολουθεῖ εἰς τὴν ἀνατροφήν τῶν παιδιῶν τὰ σημερινὰ παιδαγωγικὰ συστήματα. Καμμία λέξις στοργῆς, τρυφερότητος, καμμία ὑποχώρησις, κανένα χᾶδι. Ἡ *Paulette* ἔπρεπε πάντοτε νὰ ὑπακούῃ καὶ αἱ διαταγαὶ ἐδίδοντο ξηραί, ἀποφασιστικαὶ ἀμετάκλητοι.

Νὰ μὴ γυναῖκα ποῦ δὲν θὰ ὑποχωρῇ ποτὲ εἰς τίποτε, ἐσυλλογιζόμην, ἀφοῦ ἔχει τὸν ἡρωϊσμὸν νὰ ἀνθίσταται καὶ εἰς τὴν πλέον ἀσήμαντον ἐπιθυμίαν τοῦ χαριτωμένου αὐτοῦ παιδιοῦ.

Μετὰ ἡμέρας ἐμάνθανα ὅτι ἡ κ. *T.* ἦτο σύζυγος ἐμπόρου κοσμημάτων, ὅτι συνειργάζετο μὲ τὸν ἄνδρα τῆς εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου εἶχαν μαγαζί, ὅτι ἦσαν πλούσιοι, διότι εἶχαν μέχρι πρὸ δύο χρόνων μεγάλο ἐμπορικὸν εἰς τὴν Ἄλσατιαν καὶ ὅτι εἰς τὸ Παρίσι ἐσκέφθησαν νὰ κάμουν τὴν νέαν αὐτὴν ἐργασίαν, διὰ νὰ βάλουν τὰ δύο ἀγόρια των εἰς τὸν δρόμον καὶ νὰ τοὺς προετοιμάσουν ἓνα στάδιον.

Ἦσαν τόσοσιν πιτρήϊοι, ὥστε ἀφήκαν τὰ μεγάλα κέρδη τῆς Ἄλσατίας, διὰ νὰ ἀνατρέψουν τὰ παιδιὰ των εἰς τὸ Παρίσι, ὡς ἐλευθέρους Γάλλους. Ἀλλὰ καὶ τόσοσιν πρακτικοὶ καὶ

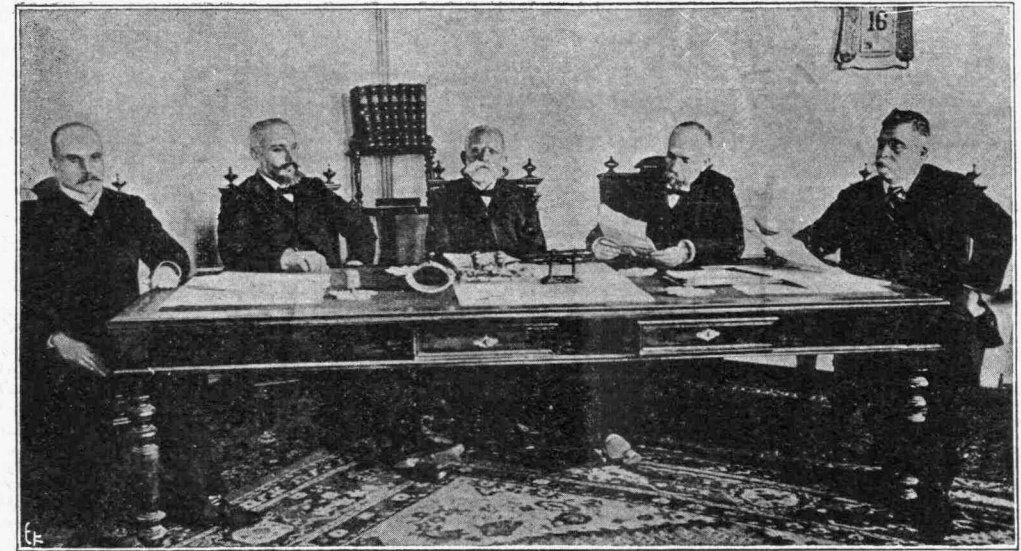
λογικοί, ὥστε ἀντὶ νὰ σκεφθοῦν νὰ ρίψουν τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἰς τὴν θεσιθηρίαν, ἢ εἰς τὴν ἀδηλον ἀποκατάστασιν ἐπιστημόνων, ἐπεξήτησαν τὸ ἐμπόριον αὐτὸ, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν γνώμην των, καὶ ὀλιγώτερον κοπιαστικὸν εἶναι καὶ ἀσφαλέστατον εἰς τὰ κέρδη.

Ἐξοῦσαν καλὰ, ἄνετα, μὲ τὸ σπῆτι των τακτικὰ καὶ καλλιόσθητα βαλμένο, κοντὰ εἰς τὸ μαγαζί, διὰ νὰ ἔχη καιρὸν ἢ οἰκοδέσποινα νὰ πετῆται κάποτε καὶ εἰς τὸ σπῆτι.

Ἐπήγαμεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν κ. *T.* εἰς τὸ Παρίσι. Μᾶς εἶχε τόσοσιν περιποιηθῆ, ἐπροθυμοποιήθη νὰ μᾶς προσφέρῃ καὶ εἰς τὸ Παρίσι ἀκόμη τόσοσιν ὑπηρεσίας, ὥστε μᾶς ἐπεβάλλετο νὰ τὴν ἐπισκεφθῶμεν. Ὁ κ. *T.* μᾶς ἐδέχθη εἰς τὸ μαγαζί καὶ μετὰ δύο λεπτὰ ἢ κυρία κατέφθανε ἀπὸ τὸν περίπατον μὲ τὰ δνῶ των ἀγόρια. Ἦτο ἡ ἡμέρα τῆς νὰ βγάλῃ τὰ παιδιὰ. Ἀμέσως μᾶς ὠδήγησεν εἰς τὸ σπῆτι, ἓνα σπῆτι τακτικώτατον, σὰν νὰ ὑπηρετεῖτο ἀπὸ πολυπληθῆς προσωπικόν. Μᾶς ἔδειξε ἔως καὶ τὸ λουτρὸ ἀκόμη, τέλειον καὶ πολυτελές καὶ μᾶς ἐπαρουσίασε τὰ παιδιὰ τῆς, δύο ἀγόρια δέκα καὶ δωδεκα χρόνων. Πήγαυε, εἶπε μὲ στρατιωτικὴν διαταγὴν εἰς τὸν μέγαλον, νὰ μείνῃς εἰς τὸ μαγαζί, γιὰ νὰ ἔλθῃ ὁ πατέρας σου.

Εἰς τὴν διαταγὴν αὐτὴν μέσα κλείεται ὄλο τὸ μυστήριον τῆς ἀκμῆς τοῦ γαλλικοῦ ἐμπορίου καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ ἔθνικοῦ πλούτου τῆς Γαλλίας. Ἐνόςω ἡ οἰκογένεια ἀπὸ τὸν μεγαλύτερον ἔως τὸν μικρότερον συνεργάζονται εἰς τὴν παραγωγὴν τοῦ πλούτου αὐτοῦ, ὅπου ὄλοι γίνονται συνεταιροὶ εἰς τὰ κέρδη, ὅπως καὶ εἰς τὰς δαπάνας, ἐφ' ὅσον αὐτοπροσώπως διευθύνουν καὶ ἐπιβλέπουν καὶ τὸ ἐλάχιστον, ἢ ἐργασία των δὲν ἡμπορεῖ παρὰ νὰ ἀνθῇ καὶ νὰ προοδεύῃ. Τὸ μικρὸ ἀγόρι τῶν δωδεκα ἐτῶν ἐπέβλεπε τοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἀναπληροῦσε τὸν πατέρα του εἰς τὸ μαγαζί, ἐνῶ τοῦ ἰδιοῦ μας χρυσοχόου ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ξένην *gouvernante* γιὰ νὰ τὸ συνοδεύῃ εἰς τὸν περίπατον. Ἡ κ. *T.* μᾶς ὑπεχρέωσε μὲ τὰς περιποιήσεις τῆς μὲ τὴν κρυφὴν ἐλπίδα ὅτι ἡμποροῦσε νὰ ἀποκτήσῃ τὴν πελατείαν μας. Ἡ ἰδικὴ μας κυρία χρυσοχόου θὰ ἐντρέπεται νὰ εἰπῇ ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς εἶναι ἔμπορος κοσμημάτων καὶ ἀντὶ νὰ τὸν βοηθῇ εἰς τὴν ἐργασίαν του, θὰ τοῦ ἀφαιρῇ τὰ πολυτιμότερα κοσμήματα διὰ νὰ στολίζεται μὲ αὐτὰ.

Καὶ ἡ ἄλλη, ἡ Παρισινὴ, στολίζεται καὶ καλοζῆ Ἄλλ' εἰξεύρει ὅτι ἀναπληροῖ δύο καὶ τρεῖς ὑπαλλήλους, ὅτι εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ ὁ μοχλὸς τοῦ ἐμπορίου, ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὴν ἰδίαν μοῖραν τῶν καθηκόντων, τῶν κόπων καὶ θυσιῶν

Ἡ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ ΕΓΕΝΕΤΟ Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΞΕΓΕΡΣΙΣ
(Ἑλλ. Ἐκδοτ. Ἐταιρεία)

μὲ τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ ἔχει καὶ τὰ ἴδια δικαίωματα μὲ ἐκεῖνον.

Αὐτὰς τὰς σκέψεις ἔκαμνα, ὅταν ἔβλεπα τὴν νύμφην τῶν μικρῶν ἀστῶν νὰ σύρῃ τὸ ἀπὸ μεταξωτῶν *liberty* πολύτιμον νυμφικὸν φόρεμά τῆς μὲ οὐρανὸν δύο πήχεων εἰς τὴν δενδροστοιχίαν τοῦ κήπου καὶ τὸν γαμβρὸν νὰ τρέχῃ ὀπίσω τῆς σχεδὸν μὲ ταπεινότητα, πάντως μὲ πολλὴν χαρὰν διότι ἤλασσε ζωὴν. Ἀπὸ χθὲς ἔως σήμερον ἡ θέσις του ἢ τὴν τύχη του μετεβάλλετο. Δὲν εἶχε ἀποκτήσῃ μόνον μίαν νέαν, συμπαθῆ καὶ χαριτωμένην γυναῖκα, ἀλλὰ καὶ μίαν πολύτιμον σύντροφον, συνεργάτιδα, βοηθόν. Ὅχι μόνον οἰκοκυράν, ἀλλὰ καὶ παραγοῦσα προσοδοφόρον εἰς τὸ ἐμπόριόν του. Αὐρίον ἢ μεθαύριον τὸ λευκὸν νυμφικὸν φόρεμα θὰ ἀντικατασταθῇ ἀπὸ ἓνα φόρεμα κομψό, κοντὸ καὶ πρακτικόν, καὶ ἡ νύμφη, ἀφοῦ κανονίσῃ τὰ τοῦ σπιτιοῦ τῆς, θὰ καταβῇ εἰς τὸ μικρὸ ἢ μεγάλο μαγαζί, θὰ μνηθῇ εἰς τοὺς ἀριθμούς, θὰ φυλλομετρήσῃ τὰ βιβλία, καὶ μὲ τὴν ἰδικὴν τῆς ἀντίληψιν θὰ κάμῃ καὶ ἐκεῖ ὅ,τι κάμνει εἰς τὸ σπῆτι τῆς: θὰ βάλῃ τάξι, ἂν δὲν ὑπάρχῃ, θὰ διορθώσῃ, ὅ,τι εὐρίσκει ἀτελές, θὰ ἐγκατασταθῇ κυρία καὶ ὑπάλληλος μαζῆ, εἰς τρόπον ὥστε εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς τὰ εἰσοδήματα θὰ ἔχουν διπλασιασθῇ, ἢ δουλειὰ θὰ ἔχη πάρῃ νέον δρόμον. Ὡ! ἡ γυναῖκες μας ἐδῶ δουλεύουν καὶ γι' αὐτὸ τὸ ἐμπόριον προοδεύει καὶ ὄλοι ζῶμεν μὲ ἄνεσιν καὶ εὐμαρῆαν, ἔλεγεν ὁ μικρὸς κ. *T.* βλέπων μὲ θαυμα-

σμὸν τὴν διπλασίαν εἰς ὄγκον καὶ εἰς ἐπιβολὴν νέαν γυναῖκα του.

Καὶ ἀλήθεια αἱ γυναῖκες δουλεύουν παντοῦ εἰς ὄλας τὰς τάξεις, εἰς ὄλους τοὺς κλάδους, εἰς ὄλα τὰ ἐπαγγέλματα. Καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι τόσοσιν πλούσιοι καὶ ἀρχόντισσαι, ὥστε νὰ μὴ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐργάζονται διὰ τὸν ἑαυτῶν των, ἐργάζονται διὰ τοὺς πτωχοὺς, διὰ τὰ νοσοκομεία, διὰ τὸν στρατὸν, διὰ τὰ σχολεῖα. Μία *Boucicaut* ἀπὸ τῆ δουλειᾶ τῆς, ὡς μικροέμπορος ἴδρυσεν τὸ *Bon-Marché*, τὸ πρῶτον καὶ μεγαλύτερον ἀπὸ τὰ μεγάλα ἐμπορικὰ τοῦ Παρισιοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ζοῦν χίλιοι ὑπάλληλοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ μία κόμησση *de Rohan* γράφει βιβλία καὶ ποιήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔχει τακτικὸν εἰσοδήμα πολλῶν χιλιάδων κατ' ἔτος. Αἱ ἰδικαὶ μας κόμησσαι, ἂν εἶχαμεν, δὲν θὰ κατεδέχοντο νὰ πωλήσουν τὰ βιβλία των, ὅπως αἱ ἄπλαϊ ἀσταὶ δὲν θὰ κατεδέχοντο ποτὲ νὰ γείνουν ἐμποροὶ καὶ νὰ ἐργασθοῦν εἰς τὸ πλευρὸν τῶν ἀνδρῶν των.

Καὶ θὰ εἶχαν ἴσως δίκαιον, διότι ἐδῶ ἡ ἐργασία ἐπεκράτησε νὰ θεωρῆται κάτι ἐξευτελιστικὸν καὶ αἱ ἐργαζόμεναι γυναῖκες δὲν προστατεύονται. Εἰς χώρας δὲ ποῦ ἡ ἐργασία ἀπὸ τιμῆ, θεωρεῖται ἐντροπὴ καὶ ὄνειδος καὶ τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ πληθυσμοῦ καταναλίσκει χωρὶς νὰ παράγῃ, ὁ γάμος εἶναι βᾶρος καὶ ἡ γυναῖκα ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον δύσκολα διατίθεται.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

ΠΟΘΟΣ ΚΑΙ ΠΟΝΟΣ

Μπάμ!... ξάφνισε τὸν ἀντίλαλο τοῦ δάσου κ' ἔκοψε τῶν πουλιῶν τὸ λάλημα. Καὶ πρὶν ἀκόμα βουβαθῆ ὁ σάλαγος, πρὶν σβύση ὁ καπνὸς ποῦ ἔσυρε μαγνάδι ξωτικιάς στὸ πεύκο πέρα, σκυλὶ γαύγισε πρόσχαρα, τσαλαπάτησε τὰ χαμοκλάδια κι ἄρχισε νὰ πηλαλᾷ σὰν ἄτι στὸ ἀμμουδερὸ ξέφωτο. Σύγκαιρα ἐπρόβαλλε νιὸς φουσταιέλλας, μὲ τὴ φλοκάτα στὸν ὦμο καὶ στὸν ἄλλο τὸ γκραδάκι του· ἔπειτα χεροπιασμένες τοῦ Μήτρου Κούλα ἢ χήρα καὶ Ζαφείρω ἢ θυγατέρα της —λεβεντοιά ἀσημοφορτωμένη ἢ κόρη, σάψαλο χρονῶν καὶ φτώχιας ἢ μάννα. Καὶ παραπίσω φάνηκε ἀργὰ ἓνα γαλανομάτικο βλαχάκι μὲ κόμματο ψωμιοῦ στὰ δόντια, ἀνίδεο κι ἀδιάφορο γιὰ τὴ χαρὰ τῆς νιάς καὶ τῆς γριάς τὸ βίσανο. Καὶ σὰν ἐκεῖνο ἀνίδεα κι ἀδιάφορα στέκανε γύρω τὰ δεντρά, τὰ χαμοκλάδια, τὰ λούλουδα καὶ παραπίσω ψήλωναν τὰ βουνὰ καὶ παραπάνου ὁ ἥλιος, ἄγουρος ἀγκάλιαζε τὰ πάντα.

—Σὰν φτάσης στὰ κρύα νερά καὶ τὰ πολλὰ τὰ δάσα μὴ μᾶς ξεχνᾷς, Ζαφείρω μου.

—"Ὅχι, μάννα μ'!...ὄχι, μάννα μ'!...

—Σὰ μπαίνης πρώτη στὸ χορὸ καὶ σὰ γλεντᾷς στὴν τάβλα, μὴ μᾶς ξεχάσης, θύγω μου.

—"Ὅχι, μάννα μ'!...ὄχι, μάννα μ'!...

—Σὰ βάνης τὴν ἀρματωσιά καὶ τὴ βαρειὰ φλοκάτα, νὰ μὴν ξεχνᾷς τῆς μάννας σου τὴν τρύπια τὴ σεγκοῦνα.

—"Ὅχι, μάννα μ'!...ὄχι, μάννα μ'!...

Ἀνήσυχα ἢ Μητροκούλενα ζητοῦσε τὴν ἀλησμονιά κ' ἢ κόρη πρόθυμα τὴν ὑποσχότανε. Ἡ μιὰ τὴν ἤθελε ἀκοίμητη, νευρική· ἢ ἄλλη τὴν ἔδινε ἀπεριόριστη, ἀποκλειστική, αἰώνια. Ἡ μιὰ ζητιάνει κ' ἢ ἄλλη σπαταλοῦσε. Μὰ κ' οἱ δύο τους σφραγίζανε τὸ χωρισμὸ μὲ δάκρυα πολλά, μ' ἀναφυλλητά. Κ' ἐκεῖ ποῦ ζητοῦσε ἢ γριά, φανταζότανε τὴν καλύβα της σκουντοφλιάρα, παντέρημη καὶ ζύγωνε στὴ νιὰ νὰ γίνῃ ἓνα μαζί της, λὲς κ' ἤθελε νὰ πάρῃ τὴ δροσιά καὶ τὶς ἐλπίδες της. Κ' ἐκεῖ ποῦ ὑποσχότανε ἢ κόρη, σφούγγιζε μὲ τὸ μανικοπουκάμισο τὰ δάκρυά της καὶ κύτταζε τὸν ἄντρα της ποθητὰ κ' ἔβλεπε τὸ μονοπάτι ποῦ ξετυλιγόταν μακριὰ, μέσα στοῦ δάσου τὰ χλωροκύματα. Καὶ βλέποντας ἔσερνε ἀνάλαφρα τὰ χέρια της ἀπ' τὶς σφιχτοκλεισμένες παλάμες τῆς γριάς καὶ τίναζε τὸ κορμί, σὰ νὰ τὴ στένευαν τὰ ρούχα της.

Παντρεύτηκε ἢ Ζαφείρω ἐνὸς τσέλιγγα τὸ γιὸ καὶ τώρα ἔκανε τὰ Πιστρόφια στὸ πατρικὸ της

τὰ Πιστρόφια καὶ τὸν ἀποχαιρετισμὸ. Ἀῦριο σὺναυγα τὸ τσελιγγάτο θ' ἄφινε τὸ χειμαδιὸ ν' ἀνέβῃ στὰ βουνά. Ἀκέριο ξάμηνο θάκανε ἢ Μητροκούλενα γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν κόρη της. Μονάχα ξάμηνο ἢ καὶ περισσότερο; ποιὸς τὸ ξέρει! Μιὰ τὴν εἶχε· καὶ τὰ μοναχοπαῖδια τὰ κυνηγοῦν χίλια κακά. Μὰ καὶ τὸ ξάμηνο λίγο δὲν εἶνε. Καλὰ-καλὰ δὲν πρόφτασε νὰ πιστέψῃ πῶς τὴν πῆραν ἀπὸ τὴν καλύβα της καὶ λέν νὰ συνηθίσῃ στὸ χωρισμὸ της! Μ' ἂν ἔρθῃ θάνατος! κι ἂν ἔρθῃ ἀρρώστια! Μ' ἂν ἢ φτώχια γίνῃ πείνα ἀγριόδοντη στὴν πόρτα της! Ποιὸς θὰ καθίσῃ παρηγοριά στὸ προσκεφάλι της; ποιὸς θὰ ταγίσῃ τὸ παιδί; ὦμέ! πικρὸς ποῦ εἶνε ὁ πόνος της. Κυττάζει κατάματα τὴν κόρη της, τὴ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά της, φιλεῖ τὴν καὶ ξορκίζει μὲ ὀλότρημη φωνή:

—Σὰ θὰ γροικᾷς τὸ βέλασμα καὶ τὸ κουνδονολάσι, μὴ μᾶς ξεχάσης, θύγω μου.

—"Ὅχι, μάννα μ'!...ὄχι, μάννα μ'!...

—"Ἐλα, σώνει σου, γριά· ἄφ' τὴν τώρα νὰ πααίνουμε! ..φώναξε ἄξαφνα ὁ γαμπρός.

Καὶ τηράζοντας ἀντίκρου ἔδειξε στὴ γυναῖκα του ψηλὰ τὸ διάσελο "Ἐπρεπε νὰ φτάσουν ἐκεῖ γιὰ νὰ ροβολήσουν στὶς καλύβες τους. Ἐνα μεγάλο ὀλανθισμένο ἀγιόκλημα καθόταν ἐκεῖ, σὰ νὰ περιμένε. Τὸ εἶδε ἢ γρηὰ καὶ τῆς φάνηκε Χάρος· τὸ εἶδε κ' ἢ νιά, χαμογέλασε.

—"Ἄφσε με, μαννίτσα...εἶπε ἀνυπόμονα

—Ναί· σ' ἀφίνω .. ἐψιθύρισε ἢ γριά πᾶσχοντας νὰ κρατήσῃ τ' ἀναφυλλητό.

Σήκωσε τ' ἄσαρκα χέρια της, πῆρε τῆς νύφης τ' ὄμορφο κεφάλι, ψήλωσε στὰ νύχια καὶ κόλλησε τὰ χεῖλη στ' ἀφτί της. "Ἐκαμε νὰ μιλήσῃ· κόμπιασε. "Ἐκαμε πάλι· ξανακόμπιασε· Μὰ τέλος κάτι κατάφερε νὰ εἰπῇ. Κἀτι πικρὸ καὶ θλιβερὸ σὰν στερνοθέλημα, σὰν στερνοφίλημα. Ἡ κόρη πισωπάτησε τρομασμένη, κίτρινη.

—"Ὅχι, μάννα μ'!...ὄχι, μάννα μ'!...ἀργοψιθύρισε.

—"Ἐλα-πᾶμε! ξανάειπε ὁ νιός· ἔχε γειά, μάννα· ἔχετε γειά!...

"Ἐσκυψε καὶ φίλησε τὸ χέρι τῆς γριάς. "Ἐσκυψε κ' ἢ Ζαφείρω· λούστηκαν κ' οἱ δύο στὰ δάκρυα.

—Σῦρτε στὸ καλὸ .σῦρτε στὸ καλὸ...εὐχήθηκε ἢ Μητροκούλενα.

Κίνησε τὸ ἀντρόγυνο στὸ δρόμο του: μπροστὰ ὁ ἄντρας μὲ τὴ φλοκάτα στὸν ὦμο καὶ στὸν ἄλλο τὸ γκραδάκι του πίσω ἢ λεβεντοιά σφουγγίζοντας τὰ δάκρυα. Στὴν ἀρχὴ ὠκνευαν· κάποτε γύρισαν νὰ ἰδοῦνε πίσω τους. "Ἐπειτ' ἀγνάντεψαν ψηλὰ τὸ διάσελο· τάχυναν τὸ βῆμα

τους. Τὸ σκυλὶ γαύγισε πάλι πρόσχαρα, τσαλαπάτησε τὰ χαμοκλάδια, πῆρε πηλαλώντας τὸν ἀνήφορο. Τὰ πουλιὰ ξανάρχισαν τὸ λάλημα. Τ' ἀσήμια τῆς λυγερῆς γέλασαν ἀπάνου της.

Ἡ Μητροκούλενα ἔβαλε τὸ χέρι στὰ μάτια νὰ ρίξῃ τὸ φῶς τους στὴ διαβάτισσα χαρὰ. Εἶδε τὴ φουστανέλλα τοῦ γαμπροῦ ν' ἀρμενίζῃ στὶς πρασινάδες. Εἶδε τὸ φεγγοβόλημα τῶν ἀσημιῶν τῆς νύφης, τὰ χτυπητὰ χρώματα τῆς φουστανοποδιάς νὰ παίξουν στὰ δροσολουσμένα ρεῖκια. "Ἄκουσε τὸ γαύγισμα τοῦ σκυλιοῦ τῶν πουλιῶν τὸ λάλημα. Μιὰν ἀφαντὴ παλάμη ἔνοιωσε νὰ σφίγγῃ δυνατὰ τὴν καρδιά της.

—Πᾶμε, δόλια!... ἀργοψιθύρισε πιάνοντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸ βλαχάκι.

Μπάμ!... ἀντιλάλησε σύγκαιρα στὴ λαγγαδιά. Γύρισε ψηλὰ· τὸ ἀντρόγυνο ἔπαιρνε τὸν ἀνήφορο πηδητὰ· κυνηγητὰ, σὰν ζευγάρι ἀγριόγυδα στὴν ὥρα τῆς λαύρας τους. Τραγουδοῦσε ὁ γαμπρός, κ' ἦταν τὸ τραγοῦδι του χαρὰ καὶ ὑπόσχεση. Γέλοιο πηδοῦσε μικρὸ καὶ λυγοθυμισμένο ἀπὸ τὰ πύρινα στήθη τῆς νύφης. Τὸ χιονᾶτο ἀγιόκλημα περιμένε σὰ νυφιάτικη κλίνη στὸ διάσελο· ἔσυρε τὸ ταῖρι στοὺς δροσεροὺς κρυψῶνες του.

—"Ἄ· οὐ!...ρέκαξε ἢ δόλια ἢ μάννα.

A. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ «ΣΠΙΤΙΟΥ» ΣΤΗΝ ΠΟΔΙΑ ΜΟΥ

Μέσ' στὴ λευκοπλημένη μου ποδιά
Μαζεύω τ' ἀγριολούλουδα τὰ μύρια
Σὰ θάμα, ποῦ φυτρώνουν στὰ βουνά
Μὲ τὸ φεγγάρι καὶ μὲ τὰ λιοπύρια.

Μέσ' στὴν ποδιά μου τὴν ἐργατικὴ
Μαζεύω τίς κλωστὲς καὶ τὰ μετάξια,
Νοιώθω σὰ νὰ μὲ ζώνῃ προκοπή,
Μιὰ δέσποινα μοῦ φαίνομαι παντάξια.

Κι' αὐτὴ μου ἢ παιχνιδιάρικη ποδιά
Πόσες φορὲς στὸ δροσερὸν ἀγέρα,
Σὰν ἔτρεχα μὲ τὰ μαλλιά λυτὰ,
Κυμάτιζε σὰν προκοπῆς παντιέρα!

Μὲ τὴν παρηγορήτρα μου ποδιά
Πόσες φορὲς τὰ δάκρυα ἔχω σφουγγίσει!
Τὸ πρόσωπο μοῦ χαΐδευε ἀπαλὰ,
Σὰ νᾶθελε νὰ μὲ παρηγορήσει.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ

Τὸ σπίτι μου τὸ θέλω
Μικρὸ-μικρὸ,
Ἄπλό, μυριανθισμένο
Καὶ λαμπρὸ.

Μεγάλο νᾶχῃ κῆπο
Καὶ σκιερὸ,
Νὰ δίνῃ μιὰ βρυσούλα
Κρυδὸ νερὸ.

Τὰ δέντρα ν' ἀγκαλιάζῃ
Χλωρὸς κισσὸς,
Μέσ' στὰ κλωνιά νὰ παίξῃ
Ἡλιὸς χρυσὸς.

Τὸ σπίτι μου τὸ θέλω
Λευκὸ λευκὸ,
Ἄπὸ τεχνίτι χέρια
Διαμαντικὸ.

Καὶ μέσ' σ' αὐτὸ τὸ σπίτι
Τ' ἀγαπῆτό,
Τ' ὄνειροχαϊδεμένο
Καὶ λατρευτό,

Θὲ νὰ κυλοῦν οἱ μέρες
Ἄρμονικά,
Τὰ χέρια θὰ δουλεύουν
Ἐργατικά.

Κι' ὅταν ὅλα τὸ βράδυ
Θὲ νὰ σιωποῦν,
Κ' οἱ κόποι τῆς ἡμέρας
Θὰ ξεχαστοῦν,

Τὸ πιάνο μου μ' ἀγάπῃ
Θὰ τραγουδῇ,
Κι' ἀτέλειωτα τραγοῦδια
Θὰ κελαῖδῇ

Κι' ἀπὸ ψηλὰ τ' ἀστέρια
Στὸν οὐρανὸ,
Τὸ σπίτι μου θὰ φέγγουν
Τὸ φωτεινὸ.

Κ' ἢ θεῖα τους ἢ γαλήνη
Μέσ' στὴν ψυχὴ,
Θὰ νᾶναι ἢ βραδυνὴ μου
Ἡ προσευχὴ.

ΜΕΛΙΠΩ

Ἄπὸ τὸν «Νουμᾶν».

ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑ ΕΚ ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΑΣ ΑΝΑΚΤΟΡΟΥ ΚΝΩΣΟΥ (Έλλ. Έκδ. Έτ.)

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ

Ὁ Σωκράτης καὶ αἱ μαθήτριά του.

Μελπομένη. Θέλεις, διδάσκαλε, νὰ σοῦ τραγουδήσωμεν ἓνα τραγουδάκι τῆς Σαπφούς; Ἡ Ἀσπασία χθὲς μᾶς ἐτόνισε τὸ ὠραιότερον. Ἡ Κλειώ θὰ μᾶς συνοδεύσῃ μετὰ τὴν λύραν.

Κλειώ. Θὰ γείνουσιν τοῦ συρμοῦ τὴν τῶρα τὰ τραγουδάκια τῆς Σαπφούς. Χθὲς ἀντιγράψαμεν ὄλαι καὶ ἐστείλαμεν εἰς φίλους μας. Τώρα θὰ στείλωμεν καὶ τὴν μουσικὴν. Εἰς τὰς συγκεντρώσεις μας τὰς φιλικὰς, εἰς τὰ γεύματα καὶ τὰς ἐορτὰς μας θὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἰδικὰ μας ᾠσματα.

Σωκράτης. Θὰ ἔχετε δηλαδὴ καὶ σεις τὸν θηλυκὸν σας Ἀνακρέοντα.

Μελπομένη. Τί ἀτυχῆς παρομοίωσις, διδάσκαλε· εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ σύγκρισις μετὰ τὸ ἓνα τραγουδιστοῦ τοῦ κρασιοῦ καὶ τῆς κραιπάλης, μετὰ τὴν Σαπφὴν τὴν θεῖαν.

Σωκράτης. Ἔχετε ἀδίκον παιδιὰ μου, νὰ ὑποτιμᾶτε τὸν Ἀνακρέοντα. Δὲν εἶναι μόνον ὁ ἐλαφρὸς τραγουδιστὴς τοῦ κρασιοῦ, δὲν εἶναι μόνον ὁ παράσιτος γλεντζῆς τῶν τυράννων, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἀληθινὰ χαριτωμένος ψάλλτης. Ἡ Σαπφὴ βέβαια εἶναι μίᾳ μεγάλῃ ποιήτρια ποῦ ἐνέπνευσεν ὁ ἔρωσ, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀνακρέων, ὅταν τραγουδῇ τὸν ἔρωτα μεγαλύνει καὶ γίνεταί δυνατός.

Ἡρώ. Εἶπέ μας, διδάσκαλε καὶ σύ, τίποτε εὐμορφα τραγουδάκια τοῦ Ἀνακρέοντος. Πῶς θέλεις νὰ τὸν κρίνωμεν, ἀφοῦ ὡς τὴν ἄρᾳ μόνον τραγουδῆσαι τοῦ μεθυμένου γνωρίζομεν.

Σωκράτης. Διὰ νὰ κρίνωμεν ἓνα ποιητὴν, παιδιὰ μου, πρέπει πρῶτα νὰ γνωρίζωμεν πῶς ἔζησε καὶ ποῖον ἦτο τὸ περιβάλλον ποῦ τὸν ἐνέπνευσε.

Μελπομένη. Εἶπέ μᾶς τα, διδάσκαλε. Εἶναι τὸσον ὠραῖον πρᾶγμα νὰ γνωρίζῃ κινεῖς κατὰ βάθος τοὺς ποιητὰς. Καὶ εἶναι ἐντροπὴ νὰ μὴ γνωρίζωμεν τὸν Ἀνακρέοντα, ἀφοῦ τὰ τραγουδῆσαι καὶ οἱ ὕμνοι τοῦ τραγουδοῦνται παντοῦ.

Σωκράτης. Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ καὶ τὸν ἀδικεῖτε. Διότι ὁ λαὸς τραγουδεῖ πάντοτε ὅ,τι τοῦ ἀρέσει καὶ ὅτι ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ὁρέξεις καὶ τὰ πάθη του. Ὁ Ἀνακρέων ἔχει ψάλλει τὸν ἔρωτα, ἂν ὄχι μετὰ τὴν Σαπφὴν ἐμπνευσιν, βέβαια ὅμως μετὰ χαριτωμένην λεπτότητα.

Τὸν ἔρωτα τὸν μικροκαμωμένο θὰ τραγουδήσω
Μὲ τὰ στεφάνια τ' ἀνθισμένα τὰ ὀλοπράσινα
Εἶν' ὁ ἀφέντης τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν ὁ
[δαμαστής ὁ μέγας.

Κλειώ. Ὁραῖο. Χρωματισμένο ἔξοχα. Εἶπέ μας λοιπὸν καὶ ἄλλα δασκαλε.

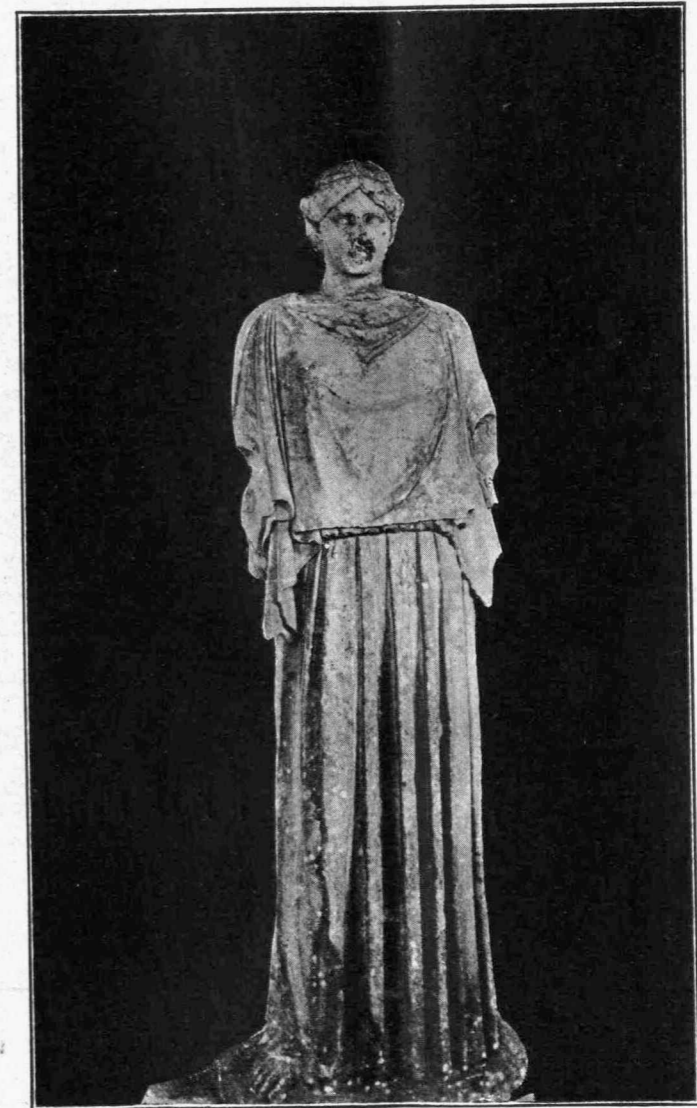
Σωκράτης. Ἴδου ἓνα τραγουδάκι ἐξυπνότατο:
Ὁ ἔρωτας ὁ χρυσομάλλης
μὲ βόλι κόκκινο μ' ἐκτύπησε
Καὶ μετὰ τὴν κόρη ποῦ φορεῖ κεντητὰ σάνδαλα
Μὲ προσκαλεῖ νὰ παίξω

Ἄλλ' ἢ μικροῦλα τῆς ὀμορφῆς τῆς Λέσβου,
[πονηρὸ παιδί
εὐθὺς ποῦ εἶδε τ' ἄσπρα μου μαλλιά.

Παληγόγερο, μετὰ εἶπε

Καὶ σ' ἄλλον ἔστρεψε μετὰ στόμα ἀνοικτό...

Αὐτὰ τὰ ἐτραγουδοῦσε εἰς τοὺς αὐλικούς καὶ εἰς τοὺς τυράννους, οἱ ὅποιοι καὶ τὸν διετήρουν κοντὰ τῶν διὰ νὰ τοὺς διασκεδάσῃ. Τὴν μισθὸν τοῦ ζῶντος ἐπέρασε κοντὰ εἰς τὸν Πολυκράτη, τὸν τύραννον τῆς Σάμου, καὶ τὸ ὑπόλοιπον κοντὰ εἰς τὸν Ἴππαρχον, τὸν τύραννον τῶν Ἀθηναίων. Ὅταν μετὰ τὴν στάσιν τῶν Ἀθηναίων ὁ Ἴππαρχος

ΑΓΓΑΜΑ ΚΙΣΑΜΟΥ ΑΡΧΑΪΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

(Έλλ. Έκδ. Έταιρεία)

έφρονεύθη, ὁ Ἄνακρέων, γέρον πλέον, ἔφυγε κρυφὰ καὶ ἐζήτησεν ἄσυλον εἰς τὴν Θεσσαλίαν, εἰς ἡγεμονικὴν καὶ ἐκεῖ οἰκογένειαν. Φυσικὰ εἰς τὰς διαφόρους αὐτὰς Αὐλὰς ὁ Ἄνακρέων ἐζήτησε τὴν ζώην του, στεφανωμένος με ρόδα, ζωηρός, ἀστεῖος καὶ πνευματώδης τραγουδιστής, χωρὶς ἑμῶς νὰ καταφύγη ποτέ καὶ εἰς χυδαιότητα διὰ νὰ προκαλῆ τὸν γέλωτα καὶ τὴν εὐθυμίαν. Ἐζήτησε μεταξύ εὐγενῶν καὶ ὑπῆρξεν εὐγενὴς καὶ ὡς ἄνθρωπος καὶ ὡς ποιητής. Καὶ ὅταν ἀκόμη ὀμιλῆ με γλῶσσαν ἀνοικτὴν πολὺ, καὶ γράφῃ τραγούδια μεθυσιμένων, μένει πάντοτε εὐγενὴς καὶ λεπτός.

Φαίνεται, ὅτι καὶ αὐτὸς ἔγραψε συχνὰ ποιήματα κατὰ παραγγελίαν καὶ ὁ Πολυκράτης συχνὰ ἐξέφραζε τὸν ἔρωτά του με στίχους γραμμένους ἀπὸ τὸν Ἄνακρέοντα:

«Ὁ ἔρωτας με τὴ μεγάλη ἄξινα του

» Σὰν ξυλοκόπος με κτυπᾷ

» Καὶ εἰς τὸ φουριασμένο καταρράκτη τοῦ νεροῦ

» Ἀλύπητα με σέρνει»

Ἴδου μὴ δυνατὴ εἰκὼν τοῦ ἔρωτος, τὴν ὁποῖαν ἔδωκεν ὁ ποιητὴς τοῦ γέλωτος. Εἴτε διὰ τὸν ἑαυτόντου εἴτε διὰ τὸν τύραννον τὸν ὁποῖον ὑπηρετοῦσεν, ἐγράφη, εἶναι παραστατικὴ τῆς δυνάμεως τοῦ μικροκαμωμένου θεοῦ, τὸν ὁποῖον αὐθαίρετως κάπως ὁ Ἄνακρέων ἔθετεν εἰς θρόνον, ὑψηλότερον τοῦ Διὸς καὶ ἀνεκέρυττε βασιλέα τῶν θνητῶν καὶ τῶν θεῶν.

«Εἰς τὰ λειβάδια τρέχεις

Καὶ σὰν φοραδοπούλα κλωτοῦσ καὶ χλυμιτρᾶς
[ἐλεύθερα]

Γιατὶ ὁ καρβαλάρης δὲν εὐρέθηκεν

δπου θὰ σὲ δαμάσῃ ἀλύπητα», λέγει εἰς ἕνα κοριτσί τῆς Θράκης, ποῦ οὔτε νὰ τὸν προσέξῃ καταδέχεται. Ὡστε καὶ θυμωμένος ἀκόμη μιλεῖ με χάδι καὶ λεπτότητα. Ἡ παρομοίωσις τοῦ κοριτσιοῦ με ἕνα νέο ἄλογο ἀδάμαστο καὶ ἂν τὴν ὑποβιάζῃ ὀλίγο, δίδει ὁμοίως εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν νεῦρα καὶ ψυχῆν.

Μελπομένη. Ὁραία καὶ χαριτωμένα ὄλα αὐτὰ, δάσκαλε, ἀλλὰ ποῦ τὸ πάθος καὶ ἡ ὠραία ἀπλότης τῆς Σαπφούς.

Σωκράτης. Σὰς τὸ εἶπα ἐξ ἀρχῆς, ὅτι ἦτο κατώτερος ἀπὸ τὴν Σαπφώ. Εἰς τὴν σάτυραν ὁμοίως ὑπῆρξεν ἀπαράμιλλος. Ἦτο μοναδικὸς εἰς τὴν τέχνην τοῦ νὰ πληγῶνῃ με ἑλαφρῶ, γαντωμένο, ἀλλὰ βέβαιον χέρι. Πάντοτε μαλακὰ καὶ γλυκὰ: «Γλυκὰ ναι τὰ τραγούδια μου καὶ περὶ γλυκὰ τὰ λόγια μου», ἔλεγε. Καὶ πραγματικῶς τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον συνηντᾶτο με τὴν Σαπφώ ἦτο ἡ γλύκα, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ὁμοίως ἔλειπεν ἡ δύναμις τοῦ χρώματος.

Ἐν γένει τὸ ἔργον του εἶναι μιὰ χαριτωμένη πρόξα, ρέουσα, ὁμαλὴ, με ἀπαλότητα ἐντελῶς Ἰωνικὴν. Διότι ὁ Ἄνακρέων ἂν καὶ δὲν ἔγραψε μόνον εἰς διάλεκτον Ἰωνικὴν, ἀλλὰ τὸ ὕφος ἐν γένει καὶ ἡ εὐστροφία τῆς φράσεώς του δίδει τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς Ἰωνικῆς συλῆς, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνῆκεν ὁ ποιητὴς. Εἶναι ὁ ψάλτης τῆς κοσμικῆς ζωῆς, τῶν ἐορτῶν τῆς χαρᾶς καὶ εἰς τὰ πέντε βιβλία του σπανίως ἀπαντᾷ τίποτε σοβαρὸν.

Ἡρώ. Πέντε βιβλία! Ὁ Ἄνακρέων ἔγραψε λοιπὸν τόσα πολλά;

Σωκράτης. Γιατὶ ὄχι; Ποιηταὶ ὡς ὁ Ἄνακρέων ἠμποροῦν ἄκοπα νὰ γράψουν ὀλοκλήρους τόμους. Αὐτοὶ κάμνουν στίχους, ὅπως ἡμεῖς ὀμιλοῦμεν. Με τὸ πνεῦμα των ἐστραμμένον πάντοτε πρὸς τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν χαρὰν, τραγουδοῦν φυσικὰ καὶ ἄκοπα, ὅπως τὰ πουλιὰ ὅταν βλέπουν τὸν ὠρχιὸν ἥλιον νὰ λάμπῃ ἐπάνω εἰς τὰ λουλούδια καὶ εἰς τὰ κρυστάλλινα νερά.

Κλειώ. Αὐτοὶ βέβαια εἶναι οἱ εὐτυχεῖς ποιηταί. Ἄφοῦ οὔτε μελαγχολοῦν ποτέ, οὔτε αἰσθάνονται τὸν πόνον τῆς ψυχῆς τῶν ἄλλων.

Ναυδικᾶ ἢ Φιλάρχατος.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΗΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΙΑΣ

Ἡ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΙΣΣΑ ΧΩΡΙΚΗ

Ἡ περιγραφή αὐτὴ μᾶς ἀπεστάλη ἀπὸ δεσποινίδα διακεκριμένην διδάκτορα τῆς φιλολογίας, ἡ ὁποία ἄγνωστον διατὶ ἠθέλησε νὰ κρυφθῇ ὑπὸ ψευδώνυμον. Νομίζω ὅτι προκειμένον νὰ λέγωμεν ἀληθείας καὶ νὰ συνηγοροῦμεν ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ὀφείλομεν νὰ μὴ κρυπτόμεθα, ἀλλὰ νὰ περιβάλλωμεν τὰ γραφόμενά μας με τὸ κῆρος τοῦ ὀνόματος, τὸ ὁποῖον καθιστᾷ ἐπιβλητικώτερον ἀκόμη μίαν μόρφωσις ἐπιστημονικὴ ὁποῖα ἡ τῆς γραφούσης.

Πλείστα ἔχουν γραφῆ ἐναντίον τῆς γυναικὸς ὑπὸ τοῦ ἀνδρικοῦ καλάμου. ἄλλοτε ὡς φιλοσοφικὰὶ σκέψεις σοβαρῶν, δῆθεν κατόπι πολλῶν παρατηρήσεων, ἄλλοτε ὡς ἀραιὴ ὑπὸ νεανίσκων κατόπι τῆς ἀπιστίας τῆς Α. ἢ τῆς Β. ὡσὰν ἡ ἕως τότε ἐκλεκτῆ των ἀπετέλει τὸ δειγματολόγιον πασῶν τῶν γυναικῶν. Γι' αὐτὸ γὰ γράφοντα εἰς Πατραϊκὴν ἑφημερίδα κατὰ τῆς γυναικὸς, ἢ μᾶλλον κατὰ τῆς Ἑλληνίδος, μὴ ἐφάνησαν τόσῳ παλῆ, τόσῳ τετριμμένα, ὥστε μὴ ἔκαμαν τὴν ἐντύπωσιν καθυστερημένης ἑφημερίδος. Ἐκεῖνο ὁμοίως ποῦ μ' ἔκαμεν νὰ πορεύσῃ ἡ καρδιά μου εἶναι τὸ ὅτι συμπαρασύρει ὁ γράφων εἰς τὸν ροῦν τῆς ὀργῆς του καὶ τὴν χω-

ρικὴν γυναῖκα, ἀποκαλῶν αὐτὴν κτήνος, ὑπεύθυνον διὰ τὴν κατάστασίν του.

Περὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικὸς τοῦ σαλονιοῦ, τῆς γυναικὸς τῶν γραμμάτων καὶ ἐν γένει τῆς γυναικὸς τῶν πόλεων, πλείστα ἔχουν γραφῆ. Ἀλλὰ περὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς χωρικῆς γυναικὸς καὶ τοῦ τυραννικοῦ βίου της, τοῦ ὁποῖου ἀναλυτικὴ περιγραφή θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποτελέσῃ συγκινητικώτατον τόμον, οὐδὲν ποτέ ἐγράφη, μόνον, ὡς ἀνικνεῖται τὸ ζήτημα τῆς χειραφετήσεως, τὴν φέρομεν ὡς παράδειγμα χειραφετημένης, διότι ἐργάζεται παρὰ τὸ πλεονεξία τοῦ ἀνδρὸς ἀκινδύνως. Πόσον ὁμοίως στοιχίζει εἰς αὐτὴν ἡ ἐλευθερία αὐτῆ, ποῖαν θέσιν ἔχει παρὰ τὸ πλεονεξία τοῦ ἀνδρὸς εἰς ὀλίγους εἶναι γνωστόν.

Ἐπισκεφθῆτε μίαν ἐπαρχίαν τῆς Ρούμελης, τοῦλάχιστον, καὶ ἐξέλθετε ὀλίγον τῆς πόλεως, καθ' ἣν ὄραν κατέρχονται ἐκ τῶν πέριξ χωρίων πρὸς πώλησιν τῶν προϊόντων τοῦ τόπου των. Θὰ ἴδητε πολλοὺς ἀνδρας ἐπίπου, ἀκλουθούμενους ὑπὸ τῶν πεζοπόρων γυναικῶν των, αἱ ὁποῖαι διὰ νὰ μὴ χάνουν τὸν καιρὸν των νήθουν, ἐν ᾧ ἔχουν τὸν νοῦν των νὰ δέρωσι πότε πότε με τὴν ρόκκαν των τὸ ζῶν. ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐπιβαίνει ἀκμαῖος καὶ ροδοκόκκινος ὁ ἀσίκης των. Ἄν δὲ τύχη νὰ εἶναι καὶ μητέρες μωρῶν ἢ νὰ ἔχουν φορτίον, τὸ ὁποῖον δὲν χωρεῖ ἐπὶ τοῦ ζώου, τότε, ἀπλούστατα δὲν ἔχουν παρὰ νὰ προσδέσουν ἐπὶ τῆς ράχως των τὸ νήπιον ἢ τὸ φορτίον. Ἐὰν θέλετε ὁμοίως, ἐρωτήσατε τὸν χωρικὸν αὐτόν, γιατί τὸ ἡμερομισθίον του εἶναι κατὰ τὸ ἡμισυ μεγαλύτερον τοῦ ἡμερομισθίου τῆς γυναικὸς του. Θὰ σὰς ἀπαντήσῃ με τὸν εἰρωνικώτερον τρόπον. Ἄμ πῶς; ἴσα γὰ θὰ δλέψῃ μὴ μένα!!

Πολλάκις ἔχω λάβει τοιαύτην ἀπάντησιν παρὰ Ρουμελιωτῶν χωρικῶν, ἀποδεικνύουσαν καταφανῶς ὅτι δικαιώματα καὶ καθήκοντα παρ' αὐτοῖς ἀποτελοῦσι κλάσμα, τοῦ ὁποῖου οἱ ἦροι, προκειμένου περὶ γυναικὸς, ἀντιστρέφονται.

Εἰς συμπλήρωσιν τῶν ἄνω παρατηρήσεών μου ἔρχονται εἰς τὴν μνήμην μου ἐπεισόδια, τὰ ὁποῖα ὁ πατήρ μου μετ' ἀγανακτήσεως διηγείτο:

Προσκληθεὶς νὰ ἐπισκεφθῇ ἀσθενῆ εἰς χωρίον τῆς Δωρίδος, συνήντησε καθ' ὁδὸν γυναῖκα νέαν, ἡ ὁποία ἐπῆρε στὰ χέρια της τὸν ἀνδρα της διὰ νὰ μὴ βραχῆ κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Μόρνου!!

Ἄλλοτε πάλιν καταλύσας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Παρέδρου τοῦ χωρίου, ἀντελήφθη ὅτι ἡ ράχη τῆς Παρεδρίνας συχνὰ ἀνεμέτρα τὴν δύναμιν τῶν στιβαρῶν χειρῶν τοῦ Παρέδρου. Ἐπενέβη

κάπως πλαγίως, ὡς ἱατρὸς τοῦλάχιστον. Τὶ νομίζετε ὅτι ἔλαβεν ὡς ἀπάντησιν: Ἄ! οὔλα κι' οὔλα γιατρέμ', ἀλλ' ἄντρας πδὲ δέρνει τὴν γυναῖκατ' μιὰ φορὰ τὴν μέρα δὲν εἶναι ἄντρας; μὴ μ' τοῦ μες ἰμένα!!!

Βεβαίως τὸ νὰ δέρεται ἡ σύζυγος παρὰ τοῦ συζύγου διὰ τοῦτον ἢ δι' ἐκεῖνον τὸν λόγον δὲν εἶναι σπάνιον καὶ εἰς τὰς μᾶλλον πολιτισμένας πόλεις, ἀλλὰ τὸ νὰ ἔχη τὸ τοιοῦτον ἀναχθῆ εἰς ἀξίωμα δι' οἰαυδῆποτε γυναῖκα δεικνύει ὅτι τὸ κακὸν ἔχει ζυμωθῆ με τὴν ψυχὴν των, ἔχει παγιωθῆ εἰς ἀρχὴν, ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι πολὺ δυσκόλως ἀποβάλλονται.

Καὶ τώρα ἐρωτῶ τὸν γράψαντα: Ἄφ' οὔ ἡ γυνὴ αὐτὴ εἶναι κτήνος, ἢ γνωρίζουσα τόσῳ καλὰ τὰ καθήκοντά της, ὥστε, ἐν ᾧ κερδίζει τὸ ψωμί της με τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου της, δὲν λησμονεῖ ὅτι εἶναι μήτηρ, φέρουσα τὸ νήπιον ἐπὶ τῶν ὤμων της, δὲν λησμονεῖ ὅτι εἶναι σύζυγος, νίθουσα τὸ μαλλὶ διὰ τὸ μάλλινο γελέκο τοῦ ἀνδρὸς της, τὶ ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ὁ ἀνὴρ ὁ δικαιωμάτων μόνον ἀπολαβὴν γνωρίζων; Ἄφοῦ εἶναι γνωστόν ὅτι ἡ μὲν χωρικὴ γυνὴ εἶναι τελείως ἀναλφάβητος, ἔχουσα ὡς ἀξίωμα τὸν φόβον τοῦ ἀνδρὸς της, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ παπᾶς τῆς εἶπε ὅταν τὴν ἐστεφάνωνε, ὁ δὲ ἀνὴρ ὄχι μόνον ἔχει ζήσει ἔξω τοῦ χωρίου του, εἴτε ὡς στρατιώτης, εἴτε ὡς μαθητῆς τῆς γειτονικῆς πόλεως, ἀλλὰ πολλάκις εἶναι καὶ τελειόφοιτος τοῦ σχολαρχείου;;

Οἰανθίς

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

ΣΗΜΕΡΟΝ ἀνέγνωσα εἰς τὰς «Ἀθήνας» τὴν γνώμην τοῦ Συλλόγου Ἀττικῆς, ὡς ἐπιγράφεται, διὰ τὰ νέα ἐκπαιδευτικὰ νομοσχέδια τῆς Κυβερνήσεως. Μοῦ ἐφάνη ὅτι ὁ Σύλλογος Ἀττικῆς παίξει ρόλον σαλπικτοῦ, ὁ ὁποῖος ζητεῖ νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα θεωρεῖ τέλεια καὶ τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν ἐν μέρος τοῦ προγραμματος τῆς ἀνορθωτικῆς Κυβερνήσεως τῆς χώρας.

Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν ἀνέγνωσα καὶ ἕνα λόγον περὶ μέσης καὶ κατώτερας ἐκπαιδεύσεως τῆς Ἰταλίας, τὸν ὁποῖον ἀπήγγειλεν ὡς ἐναρκτήριον ὁ μέγας καὶ διάσημος οικονομολόγος τῆς χώρας ταύτης κ. *Luzzatti* ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ συνεδρίου τῶν ἐπιστημῶν τοῦ συγκληθέντος εἰς Πάδοβαν.

Ἡ σύμπτωσις εἶνε ἀκόμη περισσότερον παράδοξος, ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ κ. *Luzzatti*

ὑπῆρξεν ὁ ἐπὶ μακρὰν σειράν ἐτῶν ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Ἰταλίας, ὅπως καὶ ὁ μεταρρυθμιστὴς τοῦ σημερινοῦ ἐκπαιδευτικοῦ προγράμματος κ. Εὐταξίας εἶνε συγχρόνως καὶ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν.

Εἰς τὸ συνέδριον τῆς Πάδοβας ὁ Ἰταλὸς σοφὸς δὲν περιωρίσθη εἰς πράγματα γνωστὰ καὶ τετριμμένα, ἀλλ' οὔτε τὸν ἀπησχόλησεν ἡ ἀνωτέρα παιδεία τῆς Ἰταλίας, περὶ ἧς ἄλλως τε ἐπρόκειτο εἰς τὸ συνέδριον ἐκεῖνο. Ἀφῆκε τὴν ἐπιστήμην, ἡ ὁποία τόσας ἔχει ἀναδείξει μεγάλας φυσιογνωμίας εἰς τὴν πατρίδα του καὶ κατήλθεν εἰς τὰ κατώτερα ἐκπαιδευτικὰ στρώματα.

Ἡ κατωτέρα καὶ μέση ἐκπαίδευσις ὑπῆρξε τὸ θέμα του, τὸ ὅποιο ἀνέπτυξε μὲ θαυμασίαν δύναμιν καὶ ἐξαιρετικὴν διαύγειαν ἀντιλήψεως. Τὸ προπαιδευτικὸν σχολεῖον, εἶπε, στερεῖται πάντων τῶν συμπληρωματικῶν μέσων τῆς τελειοποιήσεώς του καὶ ἐνῶ οἱ ἐπιστήμονες ἀνέρχονται, τὸ χάσμα τῆς παιδείας μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν ἄλλων κοινωνικῶν τάξεων γίνεται ὀλοπεν μεγαλύτερον.

«Αἱ μεγάλοι διανοίαι τῆς Ἰταλίας, εἶπεν, ἡ σχολήθησαν ἀπὸ τοῦ 1843 ἕως τὸ 1870 εἰς τὸ νὰ κατασκευάσουν τὴν πατρίδα, ἀφήσασαι εἰς τὰς μικροτέρας τὴν φροντίδα τῆς μορφώσεώς της. Καὶ ὅταν κύριοι πλέον τῆς Ρώμης ἠδύναντο νὰ ἀσχοληθοῦν εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς ἐκπαίδευσως, αἱ μικρολόγοι πολιτικαὶ ἀπαιτήσεις καὶ αἱ μεγάλοι οικονομικαὶ δυσκολίαι μᾶς ἔκαμαν νὰ παραβλέψωμεν τὸ μορφωτικὸν ἔργον τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς».

Ἡ Ἑλλάς χωρὶς φεῦ! νὰ εἶχεν ἕως τώρα μεγάλας διανοίας, αἱ ὁποῖαι νὰ ἐδημιούργησαν μίαν μεγάλην πατρίδα, ἀφῆκεν εἰς τὰς πλείους ἀσθενεῖς καὶ ἀκαταλλήλους κατὰ τὸ πολὺ πολιτικὰς φυσιογνωμίας τῆς χώρας τὴν φροντίδα αὐτὴν τῆς μορφώσεως τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς.

Δὲν θὰ εἶπῃ δὲ μὲ αὐτὸ ὅτι, ἀν οἱ λόγοι τοῦ ἐπιφανοῦς Ἰταλοῦ ρήτορος φαίνονται νὰ συναντῶνται εἰς τὸ δεύτερον μέρος τῆς φράσεώς του μὲ τὴν ἐκπαιδευτικὴν μας κατάστασιν, ὅτι καὶ πραγματικῶς ἡ κατωτέρα καὶ μέση παιδεία μας ἡμπορεῖ, ἔστω καὶ ἀπὸ μακρὰν, νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν ἰδικὴν των.

Ἐκεῖ ἔχει γίνεαι πρὸ πολλοῦ ὅ,τι ἀποπειρώμεθα νὰ κάμωμεν ἡμεῖς σήμερον, ἐκεῖ ἡ μόρφωσις τοῦ σχολεῖου δὲν εὐρίσκειται εἰς τὴν πλήρη ἀμορφίαν τῆς ἰδικῆς μας, ἐκεῖ ὁ διδάσκαλος, ὁ καθηγητὴς, ὁ ἐπιστήμων, εὐρίσκονται χειραφετημένοι ἀπὸ τὴν ρουτίαν, μὲ τὴν ὁποίαν εἰς ὅλους τοὺς κλάδους καὶ εἰς ὅλα τὰ στάδια εἶνε ποτισμένη ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ. Ὅπως δὴποτε μερικαὶ περικοπαὶ ἀπὸ τὸν λόγον τοῦτον τοῦ συ-

φοῦ πολιτευομένου τῆς Ἰταλίας θὰ ἦτο καλὸν νὰ μελετηθοῦν ἀπὸ τοὺς μεταρρυθμιστὰς τῆς σήμερον, διότι αὐτὸς φαίνεται νὰ ἔχη μελετηθεῖ κατὰ βάθος τὸ ζήτημα, ὅπως οἱ σημερινοὶ πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς Ἰταλίας ἠξεύρουσαν νὰ μελετοῦν καὶ νὰ ἐργάζονται.

Καὶ πρῶτον φαίνεται νὰ ἀποδίδῃ μεγάλην καὶ ἰδιαιτέραν προσοχὴν εἰς τὴν μεταρρύθμισιν τῆς Ἀγγλικῆς ἐκπαίδευσως ἀπὸ τοῦ 1884, ὁπότεν ὁ μέγας Faraday κατήγγελλεν εἰς τὰς ἱστορικὰς συζητήσεις του τὸν μηχανικὸν χαρακτῆρα τῶν Ἀγγλικῶν σπουδῶν καὶ ἀνέπτυσσε τὴν ιδεώδη μέθοδον τῆς διὰ τῆς ἀτομικῆς σκέψεως τοῦ μαθητοῦ μορφώσεως τοῦ πνεύματός του.

Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς μεθόδου αὐτῆς μετέβαλλε ριζικῶς τὸ Ἀγγλικὸν σχολεῖον, τὸ ὅποιον εἶνε σήμερον κέντρον συσκέψεως καὶ ἀσκήσεως τῆς κρίσεως τῶν μαθητῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπέκτησαν τὴν δύναμιν νὰ ἀντιτάσσονται εἰς τὰς ἰδέας τῆς ρουτίνας.

Ἐξαιρετικῶς ἐπίσης τονίζει τὴν ἀνάγκην τῆς μὴ ἀναμίξεως τῆς γραφειοκρατίας εἰς τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν, ἀλλὰ τὴν ἀποκλειστικὴν διοίκησιν, ἐποπτείαν καὶ διαρρυθμίσειν αὐτῆς ἀπὸ τοὺς εἰδικῶς καὶ τεχνικῶς μορφωμένους διὰ τὸ ἔργον τοῦτο.

«Ποτέ, προσθέτει, εἰς οἰοσδήποτε ὑπουργὸς τῆς Παιδείας δὲν εἶπεν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς ὅτι ἡ μᾶλλον ἐπείγουσα, ἢ περισσότερον ζωτικὴ ἀπὸ τὰς ἐθνικὰς μεταρρυθμίσεις εἶνε ἡ τῆς ἐκπαίδευσως, καὶ ὅτι ἡ μάθησις ὀφείλει νὰ κατανέμεται ἐν ἀναλογίᾳ πάντοτε πρὸς τὸν διαφωτιστικὸν προορισμὸν της».

Ἴδου καὶ ἐντελῶς ἐπίκαιρον διὰ τὴν παρούσαν στιγμὴν τῆς ἀναμορφωτικῆς μεταρρυθμίσεως, καθ' ἣν φαίνεται σχεδιαζομένη ἡ θυσία πάσης ἄλλης ἀνάγκης τῆς χώρας ἀπέναντι τῶν πολεμικῶν παρασκευῶν.

«Αἱ σπουδαὶ, λέγει κλείων, τὸν θαυμάσιον λόγον του ὁ κ. Luzzatti, «εἶνε τὰ πρῶτα ὄπλα πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς χώρας καὶ εἶνε τὰ ἀσφαλέστερα διδόμενα τῆς ἀναγεννηθείσης δυνάμεως καὶ τοῦ ἐθνικοῦ πλοῦτος».

«Ὅταν θὰ παύσῃ, εἶπεν, ὑπάρχον τὸ χάσμα μεταξὺ τῆς προόδου τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς καταπτώσεως τοῦ σχολεῖου, τότε θὰ δυναθῶμεν καὶ ἡμεῖς νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐγίναμεν ἄξιοι νὰ λάμπῃ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας ὁ ἥλιος τῆς Ρώμης».

Ἡμεῖς δυστυχῶς δὲν ἔχομεν καμμίαν ἐξαιρετικὴν προόδον εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ δὲν ἔχομεν νὰ ἐπιδείξωμεν εἰς κανένα κλάδον μίαν οἰαυδῆποτε ὑπεροχὴν, Ἄλλὰ προκειμένου νὰ ἀρχίσωμεν νὰ θέτωμεν θεμέλια, δὲν θὰ εἶνε καλὸν

νὰ μὴ λησμονώμεν, ὅτι τὰ πρῶτα ὄπλα ἐνὸς ἀναγεννωμένου λαοῦ εἶνε αἱ βάσεις τῆς ἐκπαίδευσως καὶ ὅτι τὴν βάσιν αὐτὴν πρέπει νὰ χειραφετήσωμεν πρὸ παντὸς ἀπὸ τὴν ρουτίαν τῆς γραφειοκρατίας, τοῦ σχολαστικισμοῦ καὶ τοῦ δασκαλισμοῦ.

Περαίνουσα δὲν ἠμπορῶ νὰ μὴ ἐκφράσω τὴν ἀπορίαν μου πῶς εἰς τὰ ἐν λόγῳ νομοσχέδια τῆς Κυβερνήσεως οὐδεὶς λόγος γίνεται περὶ γυναικείας Ἐκπαιδεύσεως

Νομίζω ὅτι οἱ σημερινοὶ μεταρρυθμισταὶ καὶ νομοθέται δὲν πρόπει νὰ λησμονοῦν ὅτι κάθε καλῶς θεμελιωμένον κράτος φροντίζει διὰ τὴν μόρφωσιν καὶ τῶν δύο φύλων, μὲ ἀνάλογον διὰ τὸν προορισμὸν ἐκάστου πρόγραμμα.

Νομίζω ἀκόμη ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπαναληφθῇ ἐδῶ, ὅτι μόρφωσις πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι νὰ ἐνοοῦν τὰ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντά των καὶ ἀνόρθωσις κράτους, δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἐπιτευχθῇ, χωρὶς σοβαρὰν, θετικὴν καὶ ἰσχυροτάτην νομοθετικὴν ἐργασίαν διὰ τὴν μόρφωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν γυναικῶν.

Διότι γυναικῆς εἶνε ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι δημιουργοῦν σήμερον εἰς ὅλας τὰς κοινωνίας τὸν πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν κύκλον, μέσα εἰς τὸν ὅποιον γεννῶνται, διαπλάσσονται καὶ ἀνδρῶνται οἱ πολῖται ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων.

Καὶ μόνον τότε, ὅταν κατανεμηθῇ ἐξ ἴσου δικαίως καὶ ἁρμονικῶς τὸ φῶς τῆς ἐκπαίδευσως καὶ ἀναλόγως πρὸς τὸν κοινωνικὸν προορισμὸν ἐκάστου, θὰ δύνανται οἱ ἀναμορφωταὶ τῆς σήμερον νὰ εἴπωσι, ὅτι ἐγενεαν καὶ αὐτοὶ ἄξιοι νὰ λάμπῃ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των ὁ ἥλιος τοῦ Παρθενῶνος.

K. PAPPEN

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ ΕΥΑ ΝΙΚΗΤΡΙΑ

(Βραβευμένον ἔργον τῆς Γαλλ. Ἀκαδημίας)

Μετὰ τὰς λέξεις αὐτάς, ἡ μακρησία ἐπανελάβε τὸν δρόμον της. Ὁ Δούξ τοῦ Ροζάνο, ὁ ὁποῖος ἤξευρε θαυμάσια νὰ γίνεαι ὁ ἔμπιστος τῶν κυριῶν, τὴν ἐπλησίασεν ἀμέσως καὶ ἤρχισε νὰ τὴν ἐρωτᾷ πῶς ἐπέρασεν εἰς τὸν χορὸν τοῦ θεάτρου Costanzi.

Ὁ Δέλο τότε μὲ τὴν νέαν Ἀμερικανίδα ἐπροχώρησεν ἐμπρός καὶ διηυθύνθησεν πρὸς τὴν δειροστοιχίαν τῶν πρασίνων δρυῶν, ἡ ὁποία ἔχει ἀκούσει τόσα λόγια ἀγάπης. Μεταξὺ τους ἐδασίλευε μία σιωπὴ ἀπὸ ἐκείνας ποῦ ἐπιθυμεῖ

ναὶ διαρκέσουν αἰωνίως, κατὰ τὰς ὁποίας καὶ τὸ ἐλάχιστον δημιουργεῖ αἰσθήματα θεῖα.

Ἡ δις Καρόλ δὲν εἶχε πλέον τὸ ὑπερήφανον ὕφος της. Ἐπειπατοῦσε μὲ τὸ κεφάλι ὀλίγον σκυμμένον, μὲ τὰ μάτια κατεβασμένα.

— Μήπως δὲν γνωρίζετε ὅτι ἡμῶν εἰλικρινῆς προχθῆς; εἶπεν ἐξῆφρα ὁ Δέλο μὲ φωνὴν συγκινημένην. Λυποῦμαι διότι λόγια σὰν ἐκεῖνα ποῦ σὰς εἶπα, ἀνακατεύθησεν μὲ τὰς ἀστεϊότητας τῆς ἀποκορᾶς, ἀλλὰ δι' αὐτὸ δὲν εἶνε ὀλιγώτερον ἀληθινά. Σὰς ἀγαπῶ.

Ἡ Δώρα κατάρθρωσε νὰ νικήσῃ τὴν ταρχὴν της

— Εἰς πόσας γυναικῆς ἔχετε ἤδη εἰπῆ αὐτός; τὸν ἠρώτησε μὲ ὕφος εἰρωνικόν.

— Εἰς πολλὰς, μὴ ἀμφιβάλλετε διὰ τοῦτο, ἀπεκρίθη ὁ κόμης, χωρὶς ν' ἀποθαρρυνθῇ· ἀλλὰ εἰς καμμίαν δὲν προσέφερα τὸ ὄνομά μου, καὶ τὸ προσφέρω εἰς σὰς, διότι μοῦ ἐμπνεύσατε ἀγάπην εἰλικρινῆ, ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην καὶ ἐπίσης διότι γνωρίζω ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε.

Ἡ δεσποινὶς Καρόλ πειραχθεῖσα ἀπὸ τὴν τόλμην αὐτὴν, ἐγύρισε τὸ βλέμμα της πρὸς τὸν νέον, ἔτοιμη νὰ τὸν διαψύσῃ· ἀλλὰ μόλις συνῆντησε τὰ φωτεινὰ μάτια του, ἐκοκίνησε καὶ δὲν ἠμπόρεσε παρὰ νὰ τραυλίσῃ.

— Ἐ λοιπὸν! ποτέ δὲν . . .

— Δὲν ἀκούσατε ποτέ μίαν τόσοσιν τολμηρὰν, διαβεβαίωσιν; Τὴν διέκοψεν ὁ Δέλο μειδιῶν. Τὸ ἐλπίζω! . . . Δικτὶ νὰ ἐντρέπεσθε διὰ τὸ αἰσθημα αὐτό, τὸ ὅποιον ἄνθισε εἰς τὴν καρδίαν σας χωρὶς τὴν θέλησιν σας, ὡ βεβαίως, πολὺ χωρὶς τὴν θέλησιν σας! Τὰς λέξεις αὐτάς τὰς εἶπε, μὲ θαυμάσιον ὕφος. Εἶμαι λοιπὸν ἀνάξιος αὐτοῦ;

— Ὅχι, ὄχι! διεμκροτηρήθη ἡ Δώρα, συγκινηθεῖσα ἀπὸ τὴν ψευδῆ αὐτὴν ταπεινώσιν.

— Ἐφύγετε προχθῆς τὸ βράδυ, ὅταν σὰς παρεκάλεσα νὰ ἐρωτήσετε τὸν ἑαυτὸν σας. Ὑποσχεθῆτε μοι ὅτι θὰ τὸ κάμετε;

— Τὸ ἔκαμα ἤδη, ἀπεκρίθη ἡ δις Καρόλ σηκώνουσα μὲ νευρικότητα τὸ βέλο της.

Ὁ Δέλο ἐκπλαγείς ἀπὸ τὴν εἰλικρινεῖαν αὐτὴν, ἐστάθησεν ἀποτόμως. Οἱ δύο νέοι ἐκυτάχθησεν καὶ κῆμα συγκινήσεως ἐπῆγε ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον.

Ὁ Sant Anna ἐπανελάβε πρῶτος τὸν δρόμον των.

— Καὶ ἂν ἐξετάσατε τὴν ψυχὴν σας καὶ τὴν συνειδήσιν σας, νομίζετε ὅτι ἡμπορεῖτε νὰ ὑπανδρευθῆτε ἀκόμη τὸν Ἀσκότ;

— Ὅχι . . . καὶ διέλυσα τὸν ἀρραβῶνα.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ κόμης μὲ λάμποντα μάτια ἀπὸ χαρᾶν. Εἰσθε ἐλευθῆρα;

— Είμαι ελευθέρα, απήντησεν ἡ δις Καρόλ, ὄχι χωρὶς κάποιον δυσαρέσκειν καὶ ἐντροπήν.

— Τοῦ ἐγράψατε διὰ νὰ πάρετε τὸν λόγον σας πίσω;

— Δὲν ἔγεινεν ἀνάγκη νὰ κάμω αὐτό! Ὁ κύριος Ἀσκότ ἤλθε τὴν Πέμπτην τὸ πρωτὸ καὶ ξαναέφυγε τὸ αὐτὸ βράδυ.

— Τοῦ ἐπεστρέψατε τὸ δακτυλίδι του;

Ἡ νέα ἐβγαλε μὲ βραδύτητα τὸ γάντι της, καὶ δείχνουσα τὸ γυμνὸν χέρι της.

— Ἰδέτε, εἶπε, μὲ ἓνα μικρὸ νευρικό γέλοιο.

— Ὡ! Δώρα, μὲ κάνετε τρελλὸν ἀπὸ χαράν! . . . Καὶ τώρα δὲν θὰ συγκτανεύσετε νὰ γίνετε σύζυγός μου;

— Δὲν φοβεῖσθε λοιπὸν νὰ νυμφευθῆτε μίαν κόρην νέων ἀρχῶν, πολὺ Ἀμερικανίδα, μὲ πολὺ ἐλεύθερον χαρακτῆρα καὶ μὲ πολλὰ ἐλαττώματα;

— Ὅχι, δὲν φοβοῦμαι. Σὰς ἀγαπῶ ὅποια εἴσθε. Ἐχετε ὅλας τὰς ἀρετὰς ὅπου μοῦ λείπουν· θὰ κάμωμιν ἓνα τέλειον ζευγάρι.

— Τότε; . . .

— Τότε, συγκτανεύετε;

Ἡ δις Καρόλ ἔστρεψε τὸ κεφάλι της πρὸς τὸν κόμητα καὶ ἐμπρὸς εἰς τὴν ἔνθερμον παράκλησιν τοῦ βλέμματός του ἐκοκκίνησε καὶ ἔπειτα σηκώουσα τοὺς ὤμους;

— Δὲν ἔμπορῶ νὰ ἀρνηθῶ οὔτε εἰς ἔσθας, οὔτε εἰς τὸν ἑαυτόν μου! εἶπε μὲ μειδιάμακ συγκινημένον.

Ὁ Λέλο εἰς τὸν δημόσιον δρόμον δὲν ἔμπορῶσε νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι ποῦ τοῦ προσέφερε· ἐβγαλε τὸ καπέλλο του.

— Εὐχαριστῶ, Δώρα, μὲ κάνετε εὐτυχῆ, εἶπε μὲ φωνὴν σοβαράν. Ποτὲ δὲν θὰ λυπηθῆτε, διότι ἀκούσατε τὴν καρδίά σας.

— Εἶμαι βεβαία δι' αὐτό.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἡ κ. Βέργα, ἡ ὅποια εἶχε τελειώσει νὰ διηγηθῆται τὰς περιπετείας της κατὰ τὸν χορὸν τοῦ θεάτρου, παρετήρησεν ὅτι ἡ σκιὰ τῶν πρασίνων δρυῶν καὶ ἡ ἔλληψις πολλοῦ φωτός ἦτο κατὰ λυπηρόν.

— Ἄς ἐξέλθωμιν ἀπὸ τὴν δεινροστοιχίαν αὐτήν!—ἐφώναξεν εἰς τοὺς νέους· ὁ τόπος αὐτὸς εἶνε καλὸς διὰ τοὺς ἐρωτευμένους.

— Καὶ ποῖός σας λέγει ὅτι δὲν εἴμεθα; εἶπεν ὁ Λέλο στρεφόμενος.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια! διατί νὰ μὴν εἴσθε; Ἐχομεν ἰδῆ πράγματα πολὺ πλέον ἀταίριαστα.

Οἱ τέσσαρες περιπατηταὶ ἐπροχώρησαν εἰς τὸ πολὺ φῶς. Ὁ δούξ τοῦ Ροζάνο ἐκύτταξε τὸ πρόσωπον τῆς δις Καρόλ, καὶ βλέπων τὸ ζωηρὰ χρώμακ τῶν πρχειῶν της καὶ τῶν χειλέων της, τὴν ὑγρὰν λάμψιν τῶν ματιῶν της

καὶ ἰδίως τὸ ὠραῖον ταραγμένον ὄφρος της, δὲν ἀμφέβαλλε διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Λέλο.

Ὅταν ἐπέστρεψε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἡ Δώρα ἐκλείσθη μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν της. Πρὸ δύο ἡμερῶν ἡ Ἑλένη τῆς ἐφέρετο ψυχρά, ἡ μητέρα της καὶ ἡ δις Beauchamp τῆς εἶχον κάμει ζωηρὰς παρατηρήσεις διότι διέλυσε τὸν ἀρραβῶνα της· εὐρίσκετο λοιπὸν εἰς ψυχρότητα μὲ ὄλους. Ἡ κυρία Καρόλ, μίαν ἀπὸ τὰς θελκτικὰς γραίας Ἀμερικανίδας, μὲ τὰ ὠραῖα ἔσπρα μαλλιά, μὲ τὸ ἥσυχον πρόσωπον, ἦτο ἡ προσωποποίησις τῆς ἀδυναμίας. Ἡ νέα ἐγνώριζεν ὅτι ἡ δυσαρέσκεια της δὲν ἐδιαρκοῦσε ποτὲ πολὺ καιρὸν καὶ ὅτι κατὰ βῆθος ὁ γάμος αὐτὸς μὲ ἓνα εὐγενῆ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴν τῆς ἀρέσῃ. Ἐντούτοις ἦτο δυσηρεστημένη ὀλίγον μὲ τὸν ἑαυτόν της, σκεπτομένη, ὅτι ἦτο ἀρραβωνιασμένη διὰ δευτέραν φοράν, καὶ ἐσκέπτετο πῶς θὰ ἀνήγγελλε νέον, τὸ ὅποιον κανεὶς δὲν ἐπερίμενε τόσο γρήγορα. Κατὰ πρῶτον ἔκαμεν ὠραίαν τουκλέταν διὰ τὸ δεῖπνον, ἔπειτα ὅταν ἐκάθισεν εἰς τὸ τραπέζι, διέταξε Champagne. Διὰ τὴν Ἀμερικανίδα ἡ Champagne εἶνε τὸ κρασί μὲ τὸ ὅποιον συνήθως κατὰ προτίμησιν βαπτίζει τοὺς θριάμβους της.

Ἡ κ. Ρονάλδου καὶ ἡ θεία της εἶχαν περῶσαι τὴν ἡμέραν τους εἰς τὸ Albano μαζὺ μὲ συμπατριώτας τους. Κατὰ τὸ δεῖπνον διηγήθησαν ὅ,τι εἶδον καὶ ἔκαμαν· ἡ Δώρα δὲν ἀκούσε οὔτε μίαν, ἴσως, λέξιν. Παρὰ τὴν συνήθειάν της ἦτο σιωπηλή. Ἡ Ἑλένη τὴν παρατηροῦσε κρυφίως. Ὅταν ἔφεραν τὰ φροῦτα οἱ ὑπηρέται ἀπεμακρύνθησαν ὅπως συνήθως. Ἡ δις Καρόλ ἐπῆρε μερικὰς φράουλας καὶ ἄρχισε νὰ τις βουτᾷ μέσα εἰς τὴν ψιλὴν ζάχαρον, πρὶν νὰ τις φάῃ. Ἐξαφνὰ ἐσήκωσε τὸ κεφάλι, παρετήρησεν ὄλους τοὺς συνδαιτημονὰς της, ἔπειτα ἐσήκωσε τὸ ποτήρι της γεμάτο Champagne:

— Εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς Δώρας! εἶπε μὲ τὸ πρόσωπον λάμπον ἀπὸ χαράν.

Ἡ δις Beauchamp καὶ ἡ κ. Καρόλ ἐσήκωσαν ἀμέσως τὰ ποτήρια τους· ἡ Ἑλένη τοὺς ἐμιμήθη μηχανικῶς.

— Εἶνε ἡ ἡμέρα τῶν γενεθλιῶν σου; ἠρώτησεν ἡ θεία Σοφία.

— Ὅχι, ἡ ἡμέρα τῶν ἀρραβῶνων μου.

Σὺν νὰ ἀτύπησαν οἱ λόγοι αὐτοὶ εἰς τὸν ἐγκέφαλον τὴν κ. Ρολάνδου, τὰ δάκτυλά της παρέλυταν καὶ ἔπεσε τὸ ποτήρι, τὸ ὅποιον ἔσπασε μὲ θόρυβο. Πολὺ ὠχρὰ ἐκύτταξε τὰ κομμάτια τοῦ κρυστάλλου καὶ τὸ χυμένο κρασί. Πῶς συνέβη αὐτό; εἶπεν ἐκπληκτός.

Ἡ Δώρα ἤρχισε νὰ γελά.

— Δὲν ἐφανταζόμην ὅτι θὰ σας ἔκαμνα τό-

σιν ἐκπληξιν. Ἐπειτα μὲ κάποιαν ἀνησυχίαν. Ἐλπίζω ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ μοῦ φέρῃ δυστυχίαν!

— Ἀλλὰ τί ἰδέα, νὰ κάμης τέτοιο ἀστεῖο, εἶπεν ἡ κ. Καρόλ.

— Ἀστεῖο! Ἀλλὰ τίποτα δὲν εἶνε σοβαρότερον. Σήμερα τὸ ἀπόγευμα εἰς τὴν ἔπαυλιν Πανφίλι, ὁ κ. Sant-Anna μοῦ ἐπανέλαβε τὴν ἐξομολόγησιν, τὴν ὅποιαν μοῦ ἔκαμε τὴν βραδεία εἰς τὸ θέατρον, καὶ μοῦ ἐζήτησε τὸ χέρι μου, τὸ ὅποιον ἀπλοῦστατα τοῦ ἔδωκα, ἐπροσθεσεν ἡ Δώρα συγκινημένη. Τόσον τὸ χειρότερον δι' ἐκείνους ὅπου δὲν εἶνε εὐχαριστημένοι· ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς!

— Καὶ ὁ δυστυχῆς Ἰάκωβος! εἶπεν ἡ κυρία Καρόλ.

— Ὡ! δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, μὴν μοῦ ἐνθυμίζετε τὸ μόνον πράγμα, τὸ ὅποιον καταστρέφει τὴν εὐτυχίαν μου. Ἀφοῦ δὲν ἔμπορῶ νὰ θεραπεύσω τὴν λύπην, τὴν ὅποιαν ἐπροξένησα, ἀφήσατέ με νὰ τὴν λησμονήσω.

— Ἡξεύρα καλὰ πῶς θὰ ἐτελείωνε τὸ φλερτάρισμα αὐτό, εἶπε ξηρὰ ἡ δις Beauchamp.

— Ἀληθινά; Ἡξεύρατε κάτι περισσότερο ἀπὸ ἐμένα τότε, διότι δὲν ἐφανταζόμην ποτὲ ὅτι τέτοιος γάμος μὲ ἐπερίμενε.

— Ἄ! εὐρίσκετε βέβαια πολὺ τιμητικὸν νὰ ὑπανδρευθῆτε μὲ ἓνα κόμητα. . . Δὲν σας ἐφανταζόμην τόσο ματαίαν!

Ἡ Δώρα ἐκοκκίνησε. Δὲν ἦτο ἀριστοκράτις, ὅπως ἡ κ. Ρολάνδου καὶ ἡ θεία της, ἀλλὰ δὲν τῆς ἤρесе νὰ τῆς τὸ λέγουν. Ἐνίκησεν ὅμως τὸν θυμόν της καὶ ἀπήντησε μὲ τὸν συνηθισμένον της τρόπον.

— Μάλιστα, θὰ εἶμαι πολὺ ὑπερήφανη νὰ γίνω ἡ σύζυγος τοῦ Sant Anna καὶ γνωρίζω πολλὰς νέας ἀπὸ ἐκείνας, ὅπου ὀνομάζετε ἀριστοκράτιδας, αἱ ὅποιαι θὰ μὲ ζηλεύσουν.

— Ὡ! Δώρα, μὴν παραφέρεσαι ἀπὸ ματαιότητα! εἶπεν ἡ κ. Καρόλ.

— Μὴν φοβεῖσαι μαμά, ἡ καρδίά μου εἶνε ἐκείνη ποῦ ὑποφέρει. Δὲν εἶμαι τόσο ματαία, ὅσον φαίνομαι.

— Μὲ χαρακτῆρα ὅπως τὸν ἰδικόν σου, δὲν ἔξέρω πῶς θὰ δυνηθῆς νὰ ὑποφέρῃς τὰς ἀπαιτήσεις συζύγου Εὐρωπαίου, εἶπε ἡ δις Beauchamp.

Ἡ Δώρα ἀκούμπησε τοὺς ἀγκῶνας της εἰς τὸ τραπέζι, τὸ σαγόνι της εἰς τὰ χέρια της, ἔπειτα κυττάζουσα μὲ τὸ διαπεραστικὸν βλέμμα της τὴν γεροντοκόρην:

— Ἀγαπήσατε ποτὲ; τὴν ἠρώτησε μὲ μεγάλην σοβαρότητα.

Ἡ θεία Σοφία ἐγινε κατακκόκινη καὶ στε-

νοχωρηθεῖσα ἀπὸ τὴν τολμηρὰν αὐτὴν ἐρώτησιν, ἠρκέσθη νὰ δαγκάσῃ τὰ χεῖλη της.

— Ἐὰν ἀγαπήσατε, ἐξηκολούθησε ἡ δις Καρόλ, ὠφείλετε νὰ γνωρίζετε ὅτι ὁ ἔρωσ τὰ πάντα κάμνει εὐκόλα καὶ δυνατὰ. Ἐὰν δὲν τὸ γνωρίζετε, τότε ἐρωτήσατε ἐμένα, ἡ ὅποια πρὸ ὀλίγον τὸ ἔμαθα.

— Λοιπὸν ἀγαπᾷς ἀληθινὰ τὸν κ. Sant-Anna; ἠρώτησε ἡ κ. Καρόλ.

— Τὸν λατρεύω.

Καὶ ἡ νέα κόρη ἔβλεπε τὸ χέρι της τρυγύρω στο λαιμὸ τῆς μητέρας της καὶ ἀκούμπησε τὸ μάγουλό της ἐπάνω εἰς τὸ ἰδικόν της.

— Μὴν ἀνησυχῆς, μαμά! Οἱ Ἴταλοὶ εἶνε πολὺ καλοὶ σύζυγοι· ρωτήσατε τὴν μακρησίαν. Ἐκτός τούτου αἱ Ἀμερικανίδες εὐρίσκονται εἰς τὴν Ρώμην, ὅπως εἰς τὴν πατρίδα τους. Ἐκτισαν παλάτια, ἐπάντρεψαν τὰ παιδιὰ τους μὲ πρίγκηπας καὶ ἔχουν τὰς καλλιτέρας θέσεις εἰς τὴν Αὐλήν. Θὰ εὐρεθῶ περιτριγυρισμένη ἀπὸ συμπατριώτας. . . Καὶ ἔπειτα ἦτο ἡ τύχη μου καθὼς φαίνεται. Βλέπετε ἤλθα εἰς τὴν Εὐρώπην ἐγνωρίσθηκα μὲ τοὺς Ἀγγιλιῶν καὶ μὲ τὴν κ. δὲ Βέργα, ἡ ὅποια μὲ παρεκίνησε νὰ ἔλθω ἐδῶ καὶ δὲν εἶμαι διόλου δυσηρεστημένη ἀπὸ τὴν τύχην ποῦ μὲ ἐπερίμενε.

— Ἔσεῖς, Ἑλένη τί λέγετε δι' ὅλα αὐτὰ; ἠρώτησε ἡ δις Beauchamp μὲ τόνον εἰρωνιακόν.

Ἡ κ. Ρονάλδου ἀνατρίχασε ἐλαφρῶς.

— Ἐγὼ; Τίποτα. . . Ἀκούω καὶ θαυμάζω.

Ἡ δις Καρόλ ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ τραπέζι.

— Ἐχετε πολὺ δίκαιον, εἶπε, διότι ἐγὼ, ἀγαπῶ περισσότερο τὸν ἑαυτόν μου σήμερα, ἀπὸ πρὶν.

Leise zieht durch mein Gemuth

Κάτι μέσα μου μιλεῖ, . . .

ὅσων τραγοῦδι φαίνεται.

Πάρ' το, ἀγέρι δροσερό,
πάρ' το καὶ πηγαίνετε.

Ὡς τὸ σπιτάκι τὸ μικρὸ,
μέσα 'ς τ' ἀγιοκλήματα,
εἶν' ἓνα τριαντάφυλλο.

Πέστε χαϊρετήματα.

Ἀπὸ τὰ τραγοῦδια τοῦ Χάινε.

ΑΙ ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑΙ

ΑΠΟ ΜΕΣΑ ἀπὸ τὰ ἀνορθωτικά σχέδια καὶ τὰς μεταρρυθμίσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ φέρουν τὸν χρυσὸν αἰῶνα τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐθνικῆς μας ἀναγεννήσεως, ἀνεπήδησε χθὲς καὶ ὁ νέος νόμος κατὰ τῶν Ἑλληνίδων τηλεφωνητριῶν.

Ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν ὑπέικων, φυσικά, εἰς εἰσηγήσεις τῶν ἀρμοδίων τῆς τηλεφωνικῆς ὑπηρεσίας εἰσάγει νόμον, διὰ τοῦ ὁποίου αἱ Ἑλληνίδες τηλεφωνητρίαι, αἱ ὁποῖαι διὰ λόγους οἰκονομίας εἶχον διορισθῆ εἰς τὰ Ἑλληνικά τηλέφωνα πρὸ διετίας περίπου, στέλλονται εἰς τὰ σπίτια τῶν ἢ κατὰ σύστασιν τῶν ἐν λόγῳ ἀρμοδίων εἰς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ διδασκαλικοῦ τῶν ἐπαγγέλματος.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι τὸ πτυχίον τῆς διδασκαλίας εἶχε ζητηθῆ ὡς ὄρος τῆς εἰσαγωγῆς τῶν τηλεφωνητριῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, ὑποθέτω, διὰ νὰ ἐξοικονομηθῆ ἡ πληθώρα τῶν διδασκαλισσῶν, αἱ ὁποῖαι ἔμεναν χωρὶς ἐργασίαν καὶ αἱ ὁποῖαι θὰ εἶχαν κάποιαν μόρφωσιν, ὥστε νὰ ἐξυψώσουν δι' αὐτῆς τὴν ὑπηρεσίαν, ἢ ὁποῖα ταῖς ἀνετίθετο.

Πρέπει νὰ προστεθῆ ἀκόμη ὅτι μεθ' ὅλου τοῦ πτυχίου ὁ μισθὸς τῶν τηλεφωνητριῶν ὠρίσθη εἰς ἑρ. σαράντα πέντε τὸν μῆνα, ἀπέναντι τοῦ διπλάσιου τοιοῦτου καὶ τοῦ τελευταίου τῶν συναδελφῶν τῶν εἰς τὸν κλάδον αὐτὸν, καὶ κατώτερος τοῦ μισθοῦ καὶ τοῦ τελευταίου ἀκόμη χυδαίου καὶ ἀναλφαβήτου κλητήρος.

Ὅλας αὐτὰς τὰς ταπεινώσεις καὶ τοὺς ἐξευτελισμοὺς τοὺς εἶχον παραδεχθῆ αἱ δυστυχεῖς τηλεφωνητρίαι, διὰ νὰ μὴ παρεμβάλλουν προσκόμματα εἰς τὸν νεωτερισμὸν αὐτὸν, ὁ ὁποῖος ἤνοιγεν ἐπὶ τέλους ἕνα δρόμον ἐργασίας εἰς κλάδον, εἰς τὸν ὁποῖον πρὸ τριάντα χρόνων αἱ γυναῖκες ὄλων τῶν λαῶν εἰσήχθησαν καὶ κατέλαβον διακεκριμένας θέσεις.

Φυσικὰ σήμερον ὅποτε ἀπεφασίσθη νὰ παρασκευασθῶμεν στρατιωτικῶς, νὰ καταρτίσωμεν τάγματα καὶ συντάγματα ἀπὸ τοὺς νέους ἀνδρας τῆς χώρας, οἱ ὁποῖοι θὰ προτάξουν μεθαύριον τὰ στήθη τῶν εἰς τὰς μυριάδας τῶν ἐθρῶν, ποῦ μᾶς περιστοιχίζουν, θὰ ἐπεριμένετο ἢ εἰσαγωγή νόμων, οἱ ὁποῖοι ὄλας αὐτὰς τὰς ἐργασίας τὰς ἀκόπους καὶ τὰς ἐλαφράς, νὰ τὰς ἀναθέτουν εἰς γυναῖκας. Φυσικὰ ἐπερίμενετο ὅτι ὄλοι αὐτοὶ οἱ νέοι μὲ τὰ δυνατὰ χέρια καὶ τοὺς μύς τοὺς σιδηροὺς, θὰ διετάσσοντο διὰ νόμου νὰ ἀφήσουν τὰ παιγνιδάκια τοῦ τηλεγράφου καὶ τὰ ἀκουστικά τοῦ τηλεφώνου καὶ

νὰ ριφθοῦν εἰς τὴν ἀσκήσιν τῶν ὄπλων καὶ εἰς τὰ ἔργα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δημιουργοῦν τὰς ὑγιεῖς φυλὰς καὶ τοὺς λαοὺς, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ ἀναγεννηθοῦν, νὰ ζήσουν καὶ νὰ ἀνδρωθοῦν.

Φυσικὰ μὲ τὴν ἀντικατάστασιν αὐτῶν ἀπὸ γυναικῶν καὶ τὴν κατὰ τὸ ἐπικρατήσαν σύστημα τῆς ἀνίσου μισθοδοσίας ἐλάττωσιν τῶν κονδυλίων τῶν κατωτέρων ὑπαλλήλων τῶν κλάδων αὐτῶν, τὸ κράτος θὰ εἶχεν οἰκονομίαν σημαντικὴν, πρᾶγμα ἀπαραίτητον καὶ πρωτίστης ἀνάγκης διὰ τὰς μεγάλας δαπάνας, εἰς ἃς πρόκειται νὰ ὑποβληθῆ ἡ χώρα.

Ἐπειτα εἰς τὸν αἰῶνα αὐτὸν δὲν ἔμπορεῖ βέβαια νὰ ἐννοηθῆ οἰκονομικὴ ἀνόρθωσις μιᾶς χώρας, ὅταν τὸ ἥμισυ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς μένει ἀέργων, ἀλλ' οὔτε πρόοδος καὶ πολιτισμὸς μὲ ἀνδρας μουστακοφόρους παίζοντας μὲ χειριστήρια καὶ ἀκουστικά.

Αὐτὰ ἐλέχθησαν, ἐμελετήθησαν, ἐβασανίσθησαν παντοῦ καὶ ἐλύθησαν πρὸ τόσου πολλοῦ καιροῦ, ὥστε εἰς κανένα μέρος τοῦ κόσμου, πλὴν τῆς Τουρκίας, δὲν ὑπάρχουν πλέον εἰς τὰ τηλέφωνα, τὰ τηλεγραφεῖα καὶ τὰ ταχυδρομεῖα ἀνδρες ὑπάλληλοι, περισσότεροι ἀπὸ 30 0/0.

Πῶς λοιπὸν ἡ Ἑλλάς, ἡ ὁποῖα ἔχει ὑψώσει τὴν σημαίαν τῆς ἀνορθώσεως, ἡ ὁποῖα ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ἀνδρας νὰ κάμῃ στρατόν, ἡ ὁποῖα ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τὴν συνδρομὴν σήμερον ὄλων τῶν δυναμένων νὰ ἐργασθοῦν ὅπως δήποτε, παρουνσιάζεται ὡς νὰ ἀγνοῇ ὄλα αὐτὰ καὶ κάμῃ τὰ ἀντίθετα ἀκριβῶς ἀπὸ ὅ,τι ὄφειλε νὰ κάμῃ;

Ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν δικαιολογεῖ τὴν κατάργησιν τοῦ περὶ τηλεφωνητριῶν νόμου, διὰ τὸ τετράωρον τῆς ἐργασίας τῶν. Ἄλλὰ ποῖος ἐψήφισε, διέταξε καὶ ἐκανόνισε τὸ τετράωρον αὐτό; Ἡ μήπως ἐζητήθη ἀπὸ τὰς τηλεφωνητρίαις ἢ ἐξάωρος ἐργασία καὶ ἡρνήθησαν;

Ἴσως θὰ προταθῆ καὶ τὸ ἐπιχείρημα ἀκόμη τῶν δυστρόπων διὰ τὴν μὴ εὐδοκίμησιν τῆς ὑπηρεσίας τῶν. Ἄλλ' ἐρωτῶμεν: τὰ τηλέφωνα εἰλειούργουν καλλίτερα ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν ἀνδρῶν ὑπαλλήλων; Καὶ τοῦλάχιστον αἱ γυναῖκες δὲν ὑπῆρξαν εὐγενέστεραι καὶ ἀβρότεραι ἀπὸ τοὺς συναδέλφους ταν; Ἴσως ἀκόμη ἐπαληθῆ τὸ στερεότυπον τῆς συγχρωτῆσεως τῶν ἀνδρῶν μετὰ τῶν γυναικῶν. Ἄλλὰ τότε εἶνε ὡς νὰ ὁμολογοῦμεν ὅτι εἴμεθα βάρβαροι καὶ ἄγριοι, καὶ ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους ἀνάγκη νὰ ὑποβληθῆ καὶ νόμος πρὸς ἀνασύστασιν τοῦ γυναικωνίτου.

Ἐφ' ὅσον ὅμως τοιοῦτος νόμος δὲν ὑποβάλλεται, ὅχι μόνον τὸ ὑποβληθὲν νομοσχέδιον πρέπει ν' ἀποσυρθῆ, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑποβληθῆ νέον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπ' ἐδῶ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς,

Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΕΓΕΡΓΕΤΗΣ κ. ΚΟΡΥΜΒΕΝΙΟΣ

ὄχι μόνον τὰ ἀκουστικά τῶν τηλεφώνων, ἀλλὰ καὶ τὰ χειριστήρια τῶν τηλεγράφων καὶ ὄλαι αἱ ἄκοποι ἀσχολίαι ν' ἀνατεθοῦν εἰς γυναῖκας.

Διὰ τοῦ νόμου αὐτοῦ τὸ μὲν κράτος θὰ οἰκονομήσῃ ἑκατοντάδας χιλιάδων δραχμῶν, ὁ δὲ ἑλληνικὸς στρατὸς ἀνδρας νέους καὶ δυνατοὺς, τῶν ὁποίων ὁ ζῆλος μαραίνεται, ἢ ἀξιοπρέπεια ἐξευτελίζεται καὶ τὸ φρόνημα ταπεινώνεται εἰς τὰς ἐξευτελιστικὰς αὐτὰς ἐργασίας τῶν χειριστηρίων καὶ τῶν τηλεφώνων.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

ΤΟ ΑΝΑΡΡΩΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Τὸ τμήμα τῆς Ὑγιεινῆς καὶ Νοσηλείας τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, τὸ προεδρευόμενον ὑπὸ τῆς ἰατροῦ δος Μαρίας Καλαποθάκη, ἔώρασε τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην τὰ ἐγκαίρια ἐνὸς ἀναρρωτηρίου, προοριζομένου νὰ διδῇ στέγην, περίθαλψιν καὶ τουωτικὴν δίαιταν εἰς τοὺς πτωχοὺς ἀσθενεῖς. τοὺς ἐξερχομένους ἀπὸ τὰ νοσοκομεία

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς δυστυχεῖς αὐτούς, στερού-

μενοι τῶν μέσων τῆς διαίτης πρὸς ἀνάρρωσιν, προσεβάλλοντο καὶ πάλιν καὶ ἀπέθνησκαν. Ἄλλοι ἐξητλημένοι ἔμεναν χρονίως ἀσθενεῖς, ἀδύνατοι νὰ ἐργασθοῦν πλέον.

Τὸ ἔργον λοιπὸν τοῦ τμήματος τῆς Ὑγιεινῆς ἀνταποκρίνεται εἰς μίαν μεγάλην κοινωνικὴν ἀνάγκην, καὶ συμπληρώνει τὸ ἔργον τῶν νοσοκομείων. τὰ ὁποῖα, ἐνεκα τῆς πληθώρας τῶν καθ' ἐκάστην προσερχομένων ἀσθενῶν, ἀναγκάζονται νὰ ρίπτουν εἰς τὸν δρόμον ἄλλους, καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς ἀρχίζει ἡ ἀνάρρωσις.

Τὸ ἀναρρωτήριον εἰς τὸ ζήτημα τῆς συντηρήσεως τοῦ εἰσάγει καὶ ἐδῶ τὸ Ἀγγλικὸν σύστημα τῶν τοιούτων ἀσύλων. Ἐκτὸς τῶν μεγάλων δωρεῶν καὶ συνδρομῶν, τὰς ὁποίας δέχεται, δέχεται τοιαύτας καὶ εἰς εἶδη. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν αἱ συνδρομαὶ αὐταὶ ὀνομάζονται τῆς λίτρας. Ἐδῶ θὰ ὀνομασθοῦν τῆς ὀκάς. Κάθε κυρία, χωρὶς νὰ εἶναι συνδρομήτρια καὶ νὰ καταβάλλῃ τὰς ὀριζομένας δέκα πέντε δρ. αἱ ὁποῖαι τῆς δίδουν τὸ δικαίωμα νὰ εἰσαγάγῃ ἕνα ἢ δύο ἀναρρωνοῦντας πρὸς διαμονὴν ἀνάλογον ἡμερῶν εἰς τὸ ἀναρρωτήριον, ἢμπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τὸ ἔργον, στέλλουσα εἶδη μπακαλικῆς. Στέλλει μίαν ὀκὰ ρύζι, ἢ καφφέ, ἢ ζάχαρι καὶ συνιστᾷ καὶ εἰς τὸν παντοπώλην τῆς, ἀπὸ τὸν ὁποῖον προμηθεύε-

ται τὰ εἶδη αὐτά, νὰ βοηθήσῃ καὶ αὐτὸς τὸ ἔργον διὰ παρομοίων ἀποστολῶν.

Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἄλλοι συλλέγονται τρόφιμα, τὰ ὅποια ἐπαρκοῦν σχεδὸν εἰς τὴν συντήρησιν τῶν ἀναρρωτηρίων.

Τοῦτο δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἐμποδίσῃ τὰς εἰδικὰς διὰ τοὺς ἀρρώστους συνδρομὰς. Θέλετε νὰ κάμετε ἕνα πραγματικὸν μνημόσυνον διὰ τοὺς ἀγαπημένους σας ἰεκρούς. Πηγαίνετε εἰς τὸ ἐπὶ τῆς «Λεωφόρου Ἀμαλίας ἀριθ. 16 ἀπέναντι Πύλης Ἀνδριανοῦ» ἀναρρωτήριον καὶ ἀγοράσητε εἰσιτήρια διαμονῆς ἐνὸς ἀναρρωνύοντος δι' ὅκτω ἢ δεκαπέντε ἡμέρας. Πηγαίνετε ἔπειτα εἴτε εἰς τὸ Πολιτικὸν νοσοκομεῖον, εἴτε εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν. Ζητήσετε ἀπὸ τὸν Διευθυντὴν τοὺς ἐξερχομένους πτωχοῦς ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖον τὴν ἡμέραν τοῦ μνημοσύνου σας. Καὶ στείλατε τὸν μᾶλλον ἔχοντα ἀνάγκην καλῆς τροφῆς καὶ περιποιήσεως, διὰ νὰ ἀνακτήσῃ τὰς δυνάμεις του, μὲ τὸ σχετικὸν εἰσιτήριο, εἰς τὸ ἀναρρωτήριον, ὅπου θὰ ἠμπορεῖτε νὰ τὸν ἐπισκέπτεσθε, ἐὰν θέλετε κατα τὴν ἐκεῖ διαμονὴν του, μέχρι τῆς τελείας ἀποθεραπείας του.

Νομίζω ὅτι ἡ ψυχὴ τῶν ἀγαπημένων σας θὰ ἀνακουφισθῇ πολὺ περισσότερον διὰ τῆς τοιαύτης σωτηρίας ἐνὸς ἀνθρώπου, παρά μὲ τὰ ἐπιδεικτικὰ κόλλυβα, τὰ ὅποια δὲν χρησιμεύουν εἰς τίποτε καὶ εἶναι ἕνας ξηρὸς τύπος χωρὶς καμμίαν ἀπολύτως ὠφέλειαν. Νομίζω ὅτι καὶ οἱ στέφανοι οἱ πολυτελεῖς τῶν κηδειῶν ἠμποροῦσαν νὰ ἀντικατασταθοῦν διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου.

ΤΟ ΜΑΡΑΜΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

(Συνέχεια)

Ὁ Στέφανος ἐσιώπησε. Θὰ κάμω ὅ,τι θέλεις, τῆς εἶπεν, ὕστερα ἀπὸ ὀλίγας στιγμὰς, ὅ,τι θέλει ὁ ἰατρός, ὅ,τι πρέπει. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς μόνον νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ εἰπῆς εἰς τὴν κυρίαν αὐτὴν νὰ ἐτοιμασθῇ νὰ φύγῃ.

Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ἡ Ἀμαλία. Τέτοιαι ἀποφάσεις δὲν πέρνονται μὲ φούριες. Ἄφησε νὰ συνεννοηθῶ καὶ ἐγὼ μαζὺ τῆς. Νὰ μάθω τί ἀκριβῶς συνέβη, διότι δὲν εἰξεύρω δυστυχῶς τίποτε. Καὶ χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ καιρὸν νὰ ἀπαντήσῃ, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

Ἡ στενοχωρία τῆς, ὅταν εὐρέθη μόνη εἰς τὸ μικρὸ παρακείμενον σκλονάκι ἦτο φοβερά. Ἐρρίφθηκεν εἰς ἕνα καναπέ, ἔχωσε τὸ κεφάλι τῆς εἰς τὰ δύο τῆς χέρια καὶ προσπαθοῦσε νὰ

σκεφθῇ, νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν κατάστασιν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωνε.

Ἦτο τρομερὰ, ἀπελπιστικὰ δυστυχῆς. Ἀσυνείθιστη νὰ εὐρίσκεται ἐνώπιον δυσκολιῶν τῆς ζωῆς, ἀνίκανη διὰ τίποτε σοβαρὸν, συνειθισμένη μόνον τὴν χαρὰν νὰ ἐπιδιώκῃ καὶ μόνον μὲ διασκεδάσεις νὰ ζῆ, εὐρίσκετο ὅλως διόλου ἀπροετοίμαστη διὰ τὸ σοβαρὸν ζήτημα ὅπου τῆς ἐπαρουσιάζετο.

Ἐπρεπε νὰ παραδεχθῇ τὸ μεγάλο καὶ ἠρωϊκὸν ψεῦδος τῆς Ἄννας, νὰ σώσῃ τὰ προσχήματα, νὰ ἀφήσῃ νὰ πιστεύεται καὶ ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ ἀπὸ τὸν κόσμον ὅτι ἡ Ἄννα ἦτο ἡ ἐρωμένη τοῦ Θωμᾶ; νὰ ὁμολογοῦσε τὴν ἀλήθειαν; Ἀλλὰ τότε ἡ θὰ ἔπρεπε νὰ διαζευχθῇ ἢ νὰ δικυβήσῃ εἰς τὸ μέλλον κάθε σχέσιν μὲ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν.

Αὐτὰ τὰ δύο ἐρωτήματα κατώρθωσε μετὰ πολλὰς σκέψεις καὶ στενοχωρίας νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς.

Καὶ οὔτε διὰ τὸ ἕνα, οὔτε διὰ τὸ ἄλλο ἠμποροῦσε νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ ἀποφασίσῃ. Νὰ διαζευχθῇ! Ἡ ἰδέα μόνον τὴν ἔκκαμνεν ἄνω κάτω. Νὰ γίνῃ σκάνδαλον γύρω τῆς, νὰ τὴν βλέπουν μὲ μειδιάματα, νὰ τὴν ἀποφεύγουν αἱ τίμιαι γυναῖκες, νὰ τρέχουν ὀπίσω τῆς οἱ ἄνδρες. Ἀπὸ τὸν Θωμᾶ τί εἶχε νὰ περιμένῃ; Βεβαίως τὰ ἰδικὰ του αἰσθήματα δὲν ἔφθαναν μέχρι τῆς ἐλαχίστης θυσίας. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἔφθαναν, ἡ γυναῖκα του, ἡ ὁποία εἶχεν ἀνεχθῇ ὅλην τὴν φορικτὴν ζωὴν τῆς αἰωνίας προδοσίας τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ εἶχε ρητῶς δηλώσει, ὅτι διαζύγιον δὲν θὰ τοῦ ἔδιδε ποτέ.

Θὰ ἐγένετο λοιπὸν φανερὰ καὶ ἐπίσημα ἡ γυναῖκα μὲ τὴν ὁποίαν θὰ ἐσυζοῦσε. Καὶ αὐτὸ ἐφ' ὅσον δὲν θὰ τὴν ἐβαρύνετο· ἐφ' ὅσον δὲν θὰ εὕρισκε κουραστικὰς τῆς ζωηρότητές τῆς καὶ τὴν αἰωνίαν ἀνησυχίαν τοῦ ἀκαταστάτου πνεύματός τῆς, καὶ τὰ νεῦρα καὶ τὰς ἐπινοήσεις τῆς τὰς τερατώδεις καὶ τὰς ρητορικά τῆς ψεύδη καὶ τὰς μυθιστορηματικὰς τῆς ἐξάψεις.

Ἐπειτα τώρα ποῦ ἐσκέπτετο ψυχρὰ διὰ τὸ μέλλον καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς, εἰς τὸ βάθος ὅλης αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως δὲν διέκρινεν, ὅταν ἤθελε νὰ ἐξετάσῃ καλὰ, καμμίαν εἰλικρινεῖαν ἐκ μέρους του. Εἰξεύρεν ὅτι μεθ' ὅλας τὰς ἐπιδεικτικὰς αἰσθηματολογίαις του ἀνῆκε πάντοτε εἰς πολλὰς γυναῖκας καὶ ὅτι περὶ τὸ ὄνομά του ἐγένετο σκάνδαλον καὶ διὰ φίλας τῆς ἀκόμη. Τί θὰ συνέβαινε λοιπὸν, ὅταν θὰ συνέζη μαζὶ του καὶ ἡ συνήθεια, αἱ ἀτέλειαι τῆς φύσεώς τῆς, ἡ ἀντίθεσις τῶν χαρακτήρων τῶν θὰ ἔνοιγε μεταξὺ τῶν τὸ χάσμα τοῦ αἰσθηματικοῦ χωρισμοῦ.

Τί θὰ ἐγένετο, ὅταν μετ' ὀλίγους μῆνας θὰ τὴν ἀντικαθιστοῦσεν ἐπιτήμως ἄλλη εἰς τὴν θέσιν ποῦ εἶχεν αὐτὴ προτιήτερα, καὶ αὐτὴ θὰ ἔμενεν, ἐκείνη ποῦ ἀνέχονται ἀπὸ οἶκτον καὶ ποῦ περιφρονοῦν ἐπὶ τέλους κατὰ βάθος.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπετίθετο ἀκόμη, ὅτι θὰ μετεβάλλετο ὁ αἰώνιος αὐτὸς γυναικοθήρας, αὐτὴ ἠμποροῦσε νὰ ζήσῃ τὴν ζωὴν αὐτὴν τῆς ἐκτὸς τοῦ νόμου καὶ τῆς κοινωνίας γυναικός. Τώρα ποῦ εὐρίσκετο ἀντικρὸ μὲ τὴν ἀβεβαίαν καὶ φοβερὰν πραγματικότητα, τώρα ποῦ ἔβλεπεν ἐμπρὸς τῆς μίαν ζωὴν νέαν, ἐντελῶς ἐκτὸς τῶν συνθηθειῶν τῆς, τώρα ἀναμετροῦσεν ὅλον τὸ βάθος τῆς καταστροφῆς ποῦ τὴν ἐπερίμενε.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὅλας αὐτὰς τὰς θυσίας τοῦ ἐγὼ τῆς τοῦ ἔλεγε καὶ τοῦ ἔγραφε, ὅτι ἦτο πάντοτε ἐτοίμη νὰ τῆς κάμῃ διὰ νὰ τὸν ζετρελλαινῇ καὶ νὰ τὸν κάμῃ ἐντελῶς ἰδικὸν τῆς. Ἀλλ' οὐδέποτε εἶχε σκεφθῇ σοβαρὰ, οὐδέποτε εἶχε βάλει μὲ τὸν νοῦν τῆς, ὅτι ἠμποροῦσε νὰ θυσιάσῃ καὶ τὸ ἐλάχιστον οὔτε δι' αὐτόν, οὔτε διὰ κενὸν ἄλλον. Ἦτο πολὺ ἐπινοητικὴ, πολὺ ρητορικὴ, πολὺ ἐπιτηδεῖα καὶ εἰς στιγμὰς ἐξάψεως καὶ ὑστερισμοῦ ἐπίστευε καὶ ἡ ἰδέα εἰς τὰ μεγάλα λόγια τῆς. Κατὰ βάθος ἦτο μίαν γυναῖκα ποῦ ἐζοῦσε διὰ νὰ δικυβήσῃ, διὰ νὰ ἐπιδεικνύεται καὶ διὰ νὰ ἀπολαμβάνῃ. Τὸ ἀτομικὸν συμφέρον, εἴτε ἄμεσον, εἴτε ἔμμεσον, ἐδέσποζε πάντοτε εἰς ὅλας τὰς πράξεις τῆς καὶ ἂν καὶ ἐτρελλαινέτο ἀπὸ τινος καιροῦ νὰ ἐπιδεικνύῃ αὐταπάρησιν καὶ ἄλτρουισμόν, ὅμως ἦτο ὅλη ἐγὼ, ὅλη ὕλη, ὅλη ψεῦδος καὶ ὑστεροβουλία. Ἦθελε νὰ φαίνεται νὴς γυναῖκα, καὶ κατὰ βάθος ἔμενεν ἡ παλαιὰ μὲ ὅλα τὰ ἐλαττώματα καὶ τῆς πονηρίας τῶν κινῶν τοῦ παρελθόντος.

Ἐμείνεν ἀκόμη πολλὴν ὥραν μὲ τὰς σκέψεις τῆς, ποῦ ἂν καὶ ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς ἀκατάστατα, σποραδικὰ, συγκεκομμένα, τῆς ἔδιδαν ὅμως τὸ βαθὺ συναισθηματικὸν τῆς καταστροφῆς, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐφέρετο, ἐὰν καὶ πρὸς στιγμὴν ἀπεφάσιζε νὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην τῆς πράξεώς τῆς καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχίαν τῆς.

Ἐπειτα τί καλὸν ἠμποροῦσε νὰ προκύψῃ ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τῆς αὐτῆς; Νὰ ἀποδοθῇ δικαιοσύνη εἰς τὴν Ἄνναν; Μόνον αὐτό. Καὶ τί τὴν ἔμελλεν αὐτὴν γιὰ τὴν Ἄννα. Τί ἦτον ἡ Ἄννα καὶ ἡ εὐτυχία τῆς γι' αὐτὴν. Ἄφου ἦτο τόσον ἡλιθία, ὥστε νὰ ἐκθέσῃ μόνη τῆς τὸν ἑαυτὸν τῆς, ποῖος τῆς ἔπαιε;

Ὅσο περισσότερον ἐσυλλογίζετο, τόσον ὁ ἐγωισμὸς τῆς ἐβαρύνετο, τόσον ἡ Ἄννα μὲ τὴν ὥραϊαν πράξιν τῆς ἐμίκρινεν ἐμπρὸς τῆς

Ἡ Δις ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ ὡς Ἡρώ

καὶ ἐγένετο πλέον ἀσήμαντος, πλέον ἀναξία προσοχῆς. Τῆς ἐφαίνετο τὸ μυρμηκι, τὸ μικρὸ τὸ ἀσήμαντο, ποῦ θέλει νὰ σηκώσῃ μὴ πέτρα εἰς τὴν ράχη του καὶ τσακίζεται κάτω ἀπὸ τὸ βάρος αὐτό. Ἀλλὰ τί εἶναι ἕνα μυρμηκι καὶ ποῖος δὲν τὸ πατεῖ, χωρὶς κἄν νὰ προσέξῃ, ἔλεγε πάλι μέσα τῆς.

Τὸ μόνον δυσάρεστον ἦτο ὅτι ὁ Στέφανος θὰ ἀπαιτοῦσε τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς Ἄννας. Καὶ φυσικὰ τὴν διακοπὴν τῶν σχέσεών των μὲ τὸν

Θωμά. Και αυτό δὲν τὸ ἤθελον ἐκείνη, διότι δὲν ἔνοιούσε νὰ διακόψῃ τὴν σχέσιν αὐτὴν, ποῦ τῆς ἔδιδε τόσας συγκινήσεις, ποῦ ἱκανοποιούσε τόσον τὸν ἐγωϊσμόν της, ποῦ ἔδιδεν ἐπὶ τέλους ἕνα σκοπὸν καὶ μίαν ἐνασχόλησιν εἰς τὴν τόσῳ κενὴν ζωὴν της. Ὁ Στέφης ἕνας τυφλὸς ἐκεῖ, ἕνα κουρέλι τῆς ζωῆς ἀσήμαντο, μὲ τῆς ἐπιστημονικῆς οὐτοπίες του, δὲν τὴν ἐνδιέφερε καθόλου. Τὸν εἶχε πάρει χωρὶς ἀγάπην, ἀπλῶς διότι ἦτο πλούσιος καὶ ἡ ἀδελφή της τῆς εἶχε προετοιμάσῃ τὸν γάμον αὐτόν. Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ γάμου τοῦ τῆς ἀπηγόρευσε κάπως ἀπότομα μερικὰ πράγματα ποῦ τὸν ἐνοχλοῦσαν. Τοῦτο τὴν ἔκαμε νὰ τὸν ἀντιπαθήσῃ.

Τὸ πάθημά του ἀντὶ νὰ τὴν συγκινήσῃ, τὴν ἔκαμε νὰ ἐπαναστατήσῃ. Ἀλλὰ ὁ ἐγωϊσμός της εὐρῆκεν ἀμέσως τὸν τρόπον, ὃχι μόνον νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς ἐνοχλήσεως τοῦ νὰ ἐνασχολῆται μαζὶ του, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀνακτήσῃ ἐντελῶς τὴν ἐλευθερίαν της.

Τοῦ ἔφερε τὴν Ἄνναν καὶ μαζὶ μὲ αὐτὴν τὸν ἐπανάφερον εἰς ὅλας τὰς ἐπιστημονικὰς του φιλοδοξίας. Ἐκεῖνος εὐτυχῆς, ἐθεωροῦτε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐνοχον διὰ τὴν ἰδανικὸν του πρὸς τὴν Ἄνναν αἰσθημα καὶ ἀνεγνώριζεν ἡρωϊσμόν εἰς τὴν γυναῖκα του διὰ τὴν ἀπόφασίν της, νὰ φέρῃ πλησίον του τὴν κόρην αὐτὴν. Καὶ εἰς ἀντάλλαγμα τῆς γενναιότητος αὐτῆς ἦτο πρόθυμος εἰς κάθε θυσίαν. Ἄλλως τε μὲ δεξιότητα μοναδικὴν τοῦ εἶχε μεταδώσει τὰς ἰδικὰς τῆς ἔξεις, τὰς ἰδικὰς τῆς προτιμήσεις τῆς ζωῆς, τὰς ἰδικὰς τῆς συμπαθείας. Καὶ ἄσυνειδήτως ὁ δυστυχῆς τυφλὸς ἐφέρετο, ἐσκέπτετο, ἔκκρινεν ὅ,τι ἤθελον ἐκείνη.

Διατὶ λοιπὸν καὶ τώρα δὲν θὰ ἠμπορούσε νὰ τὸν πείσῃ, νὰ κρατήσῃ τὴν Ἄνναν, νὰ ἀπορύγῃ κάθε σκάνδαλον, διὰ νὰ σώσῃ δῆθεν τὴν τιμὴν τῆς πτωχῆς ὄρφανῆς. Ἀμέσως μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν τὴν νέαν, τὸ πρόσωπόν της ἐφωτίσθη, καὶ ἕνα μεγάλον βῆμα ἐφυγεν ἀπὸ τὸ στήθος της. Οὐφ! Τί ἀνόητη ποῦ ἦτο, νὰ μὴ συλλογισθῇ πρῶτῃτερα τὸ ἀπλοῦστατον αὐτὸ πρᾶγμα.

Ἐσηκώθη χαρούμενη, ἔτρεξεν ἐπάνω κάτω εἰς τὸ σπῆτι της, μὲ τὴν χαρὰν ποῦ αἰσθάνεται κανεὶς, ὅταν σωθῇ ἀπὸ μεγάλον κίνδυνον. Τὸ σπῆτι της τῆς ἐφαίνετο ὠραιότερον, φωτεινότερον τώρα. Τὰ ἐπιπλά της πολυτιμότερα, τὰ bibelots της περὶ κλλιτεχνικὰ. Τὰ ἔδλεπεν ὅλα, ὅταν νὰ εἶχε κινδυνεύσει νὰ τὰ χάσῃ καὶ διὰ μιᾶς τὰ ἀνακτούσε πάλιν. Τῆς ἐφαίνετο ὅταν νὰ εἶχαν φωνὴν καὶ νὰ τῆς ἔλεγαν ἀβρά, ἡσυχα, σιγά, ὅπως ἡμιλοῦν εἰς τῆς ψυχῆς τῶν ἀνθρώπων τὰ ὠραία πράγματα, ποῦ γίνον-

ται μὲ τὴν συνθήειαν ἀγαπημένοι σύντροφοι. Εἴμεθα καὶ πάλιν ἴδικά σου, δὲν θὰ μᾶς στερηθῆς καὶ δὲν θὰ σὲ χάσωμεν.

Ἐπῆγε καὶ εἰς τὴν κουζίνα ἀκόμη, πρᾶγμα ποῦ δὲν τῆς συνέβαινε ποτέ. Ὁμίλησε μὲ καλωσύνην εἰς τὴν μαγειρίσσαν, ἐμειδίχεν εἰς ἕνα μικρὸ δουλᾶκι, ποῦ εἶχαν γιὰ τῆς ἔξω δουλειᾶς ἐρώτησε γιὰ τὸ φαγητό, διέταξε τὸ ζουμι τοῦ κυρίου, ἔρριψε μιὰ μαζιὰ ἴτης κατσαρόλες ποῦ ἔλαμπαν ὅταν κόκκινο χρυσάφι. Καὶ ἐφώναξεν ἔπειτα τὴν καμαριέρα της νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ ντυθῇ. Ἦθελε νὰ βγῇ ἔξω νὰ πάῃ ὡς τὴν πλατεῖα ἢ ὡς τὸ Mon-Repos, νὰ ἀναπνεύσῃ καθαρὸν ἀέρα, νὰ ἰδῇ τοὺς γνωρίμους της, νὰ τὴν χαιρετίσῃ, νὰ τῆς βγάλουν τὰ καπέλλα τους ὡς κάτω, γιὰ νὰ πεισθῇ, ὅτι δὲν τῆς εἶχε συμβῆ τίποτε, ὅτι κανεὶς δὲν τὴν ὑποπτεύετο, ὅτι γιὰ ὅλους ἔμενεν ἡ ἀγαπημένη κοντεσίνα, ποῦ ἐθαύμαζαν γιὰ τὴν ζωηρότητά της καὶ τὴν εὐθυμίαν της καὶ τὴν καλὴν της καὶ γελαστὴ καρδιά. Ὅ,τι ἔβραζε τὴν περὶ ὠραία της τουκλέττα, τὸ περὶ πλούσιον καὶ κτυπητὸ καπέλλο. Γιὰ νὰ φανῇ ὅτι ἤθελον ὅλοι νὰ τὴν διακρίνουν, ὅλοι νὰ τὴν ἰδοῦν, ὅτι δὲν εἶχε λόγον νὰ περᾶσῃ ἀπαρατήρητη, ὅτι ἦτο πάντοτε ἡ τιμημένη γυναῖκα τοῦ σοφοῦ καὶ πλουσίου τυφλοῦ.

K. PAPPEN

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΖΩΗ

Ἡ ἐπανάστασις ἐξακολουθεῖ τὸ εἰρηνικὸν ἔργον της. Ἡ Βουλὴ συνῆλθε, ἡ κατάργησις τῆς Γενικῆς Διοικήσεως τοῦ στρατοῦ ἐψηφίσθη κατόπιν ἐντόνου ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου διαμαρτυρίας τῶν βουλευτῶν κ. κ. Δραγούμη καὶ Κουμουνοδούρου.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐπιθυμῶν νὰ καθυστερήσῃ τὴν παρατηρηθεῖσαν ἐκ τῆς συζητήσεως αὐτῆς ἐξέγερσιν, ἐδήλωσεν εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως κ. Κυριακούλην Μαυρομιχάλην ὅτι ἐπιθυμία καὶ ἰδική Του καὶ τῶν πριγκηπῶν εἶναι ἡ ψήφισις ὅλων τῶν μέτρων, τὰ ὅποια ὁ Στρατιωτικὸς Σύνδεσμος ὑποδεικνύει διὰ τὴν ἀνόρθωσιν τοῦ Στρατοῦ καὶ τὴν πολεμικὴν τῆς χώρας παρασκευήν. Πρὸς ἀποφυγὴν μάλιστα συνεχίσεως πάσης ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν πριγκηπῶν συζητήσεως, αἱ Α. Β. Ὑψηλότητες οἱ πριγκηπες Γεώργιος, Νικόλαος, Ἀνδρέας καὶ Χριστόφορος ὑπέβαλλον τὰς παραιτήσεις των, ὁ πρῶτος ὡς ἀντιναύαρχος τοῦ στόλου καὶ οἱ ἄλλοι ὡς ἀξιωματικοὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

Ὑπεβλήθη ἐπίσης καὶ ἐψηφίσθη νέος νόμος

Ἐν γένει μία πυρετώδης νομοθετικὴ ἐργασία ἐνεργεῖται εἰς ὅλα τὰ Ὑπουργεῖα καὶ μέτρα λαμβάνονται διὰ τὴν τόσον ποθητὴν καὶ ἐπιζητουμένην ἀνόρθωσιν. Εἰς ὅλα αὐτὰ ἕνας νόμος ἀδίκος, μὴ βασιζόμενος οὔτε εἰς οικονομικὰς ἀρχὰς, οὔτε εἰς τὸ πνεῦμα τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς προόδου ὑπεβλήθη πρὸς κατάργησιν τοῦ νόμου, διὰ τοῦ ὁποῖου πρὸ διετίας εἰσήχθησαν αἱ τηλεφωνήτριαι εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Εἰς ἄλλην στήλην δημοσιεύομεν ἄρθρον, τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύσαμεν ἤδη εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἀθηναί», διαμαρτυρούμεναι διὰ τὸ προσγινόμενον εἰς τὴν ἐργαζομένην γυναῖκα ἀδικον. Νομίζομεν ὅτι εἰς ὅλας τὰς γυναῖκας ἐπιβάλλεται νὰ διαμαρτυρηθοῦν, διότι ὁ διωγμὸς ὁ ἐπιδικουόμενος πρὸς τριάντα πτωχὰ, ἀλλ' ἀνεπτυγμένα κορίτσια ἀντανάκλᾳ πρὸς τὸ φύλον μας ἐν γένει.

Ἑλληνικὴ πολιτίς.

ΑΠΟ ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Αἱ ἐκθέσεις τῶν ἀντιπροσώπων, τὰς ὁποίας δημοσιεύει ἡ Λογοδοσία τοῦ Συνεδρίου, μᾶς διδουσι γενικὴν ἰδέαν ἀπείρους διδακτικῆν τοῦ σημείου, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται τὸ κίνημα τῆς ψήφου τῆς γυναίκας.

Ὁ σύνδεσμος ὁ ὁποῖος ἔγινε τὸ 1904 καὶ περιελάμβανε τότε ὀκτώ μόνον σωματεῖα, σήμερον περιλαμβάνει ἑκοσι δύο. Κατωτέρω διδομεν εἰς ὀλίγας γραμμὰς περίληψιν τῶν ἐργασιῶν τῶν διαφόρων χωρῶν.

Γερμανία. Αἱ Γερμανίδες τώρα μόνον ἀπέκτησαν τὸ δικαίωμα νὰ ἀνήκουν εἰς πολιτικούς συλλόγους. Ἀποῦ διαργάνωσαν συλλέγουσι διὰ τὴν γυναικεῖαν ψήφον, τὰ Γερμανικὰ κράτη, ἐκτὸς δυὸ τριῶν, τὰς ἐδέχθησαν εἰς τὰς ἔθνας των Ἑνώσεις.

Αὐστραλία. Αἱ γυναῖκες ἐκεῖ ἐκέρδισαν τὴν τελευταίαν νίκην των. Ἀπὸ τὸ 1902 αἱ γυναῖκες ὅλων τῶν Κρατῶν τῆς Αὐστραλίας εἶναι ἐκλογεῖς καὶ ἐκλέξιμοι διὰ τὴν κεντρικὴν βουλὴν. Τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου καὶ τῆς ἐκλογῆς, εἰς τὰς ἰδιαιτέρας βουλὰς, εἶχε εἰς κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ Κράτη προηγηθῆ ἢ ἀκολουθήσει εἰς τὴν μεταρρυθμισιν αὐτῆν. Μόναί αἱ γυναῖκες τοῦ Κράτους τῆς Βικτωρίας ἐνῶ εἶχον τὰ πολιτικὰ δικαιώματα εἰς τὴν κεντρικὴν βουλὴν, δὲν τὰ εἶχον εἰς τὴν ἰδιαιτέραν των. Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ πρωθυπουργοῦ ἦτο ἡ αἰτία τῆς ἀνωμαλίας αὐτῆς, μετεπίσθη ὅμως καὶ ὡμολόγησε δημοσίως τὴν πλάνην του μὲ μεγάλην εὐφροσύνην. Εἰς τὴν Αὐστραλίαν ἤρκεσον σαράντα ἔτη διὰ νὰ φθάσουν αἱ γυναῖκες εἰς τὴν τελείαν χειραφέτησίν των.

Αὐστρία. Εὐρίσκειται δυστυχῶς εἰς τὸ ἀντίθετον σημεῖον. Αἱ γυναῖκες ἐκεῖ δὲν ἔχουσι τὸ δικαίωμα οὔτε νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς δημοσίας συναθροίσεις, οὔτε νὰ σχηματίζουσιν συλλόγους ἐθνικοὺς διὰ τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου. Ἐν τούτοις ἐπειδὴ οἱ νόμοι διαφέρουν κατὰ τὰς ἐπαρχίας, αἱ γυναῖκες ἔχουσι ἀκόμη εἰς τὴν Ἰλλυρικήν π. χ. τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου εἰς τὴν ἐπαρχίαν των. Εἰς τὴν Βοημίαν καὶ τὴν Σιλεσίαν ἀγωνί-

ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ἘΡΓΟΝ ΤΕΧΝΗΣ ΑΝΑΚΑΛΥΦΘΕΝ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΣ Εἰς Ἰταλίαν

τροποποιῶν τὰ τοῦ κωνισμού τῆς Βουλῆς, πρὸς ἀποφυγὴν ἐν τῷ μέλλοντι τῶν κωλυσιεργειῶν, αἱ ὁποῖαι παρεμποδίζαν τὴν νομοθετικὴν ἐργασίαν τῶν ἐκάστοτε κυβερνήσεων.

Ἦδη ἡ Κυβέρνησις ὑπέβαλλε τὰ νέα οικονομολογικὰ νομοσχέδια, ἐκ τῶν ὁποίων κατὰ τὰς δηλώσεις τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν προσδοκῶνται οικονομικαὶ ὑπερβινοῦσαι τὰ δέκα ἑκατομμύρια.

Ὑπεβλήθησαν ἐπίσης παρὰ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν τὰ στρατιωτικὰ νομοσχέδια, διὰ τῶν ὁποίων ὑπάρχει ἐλπίς ὅτι ταχέως θὰ παρασκευασθῇ στρατὸς ἑτοιμὸς διὰ πόλεμον ἐκτὸν χιλ. ἀνδρῶν, ἐν καιρῷ δὲ ἐπιστρατείας θὰ εἶναι δυνατὸν ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς νὰ διπλασιάζεσθαι.

ἀναλύουν με γάλα, ως ποῦ γίνουσι ἀλοιφή. Γίνονται πολὺ καλλίτερες, ἂν ἀντὶ τῆς βράσεως τῆς ψήσεως εἴτε εἰς τὸν φούρνον, εἴτε εἰς τὴν στάκτη, τῆς παστρέψετε καὶ τῆς ζυμώσετε.

Πατάτες surprises. Διαλέγετε ὠραίες, στρογγυλές, καὶ χωρὶς ἐξογκώσεις καὶ ἀνωμαλίας πατάτες. Θὰ τῆς πλύνετε καὶ θὰ τῆς στεγνώσετε, ὅπως εἶπαμεν. Θὰ τὰς τηλίξετε ἔπειτα σὲ καθαρὸ χαρτί, ὅπως τυλίγουσι τὰ λεμόνια, ὅταν τὰ μετακομίζουσι εἰς κάσας. Βρέχετε ὀλίγο τὸ χαρτί καὶ τῆς βάζετε νὰ ψηθοῦν ὡς τὰ κάστανα μέσα εἰς πυρωμένην στάκτην. Ὅταν εἴναι ἔτοιμες, τῆς βγάξετε, τῆς παστρεύετε καὶ ἀνοίγετε εἰς τὸ μέσον κάθε μιᾶς τρύπαν, ἀφαιροῦσα τὸ κομμάτι ὀλόκληρον δὲ νὰ τὴν σκεπάσετε ἔπειτα. Βγάξετε ἀρετὴν ψύχα τῆς πατάτας ἀπὸ τὸ ἀνοίγμα αὐτό, τὴν ζυμώνετε με φρέσκο βούτυρο, προσθέτετε δυὸ ὠμά κίτρινα αὐγῶν, ἀρετὴ ψιλλὴ ζάχαρι, καὶ με τὸ μίγμα αὐτὸ γεμίζετε τῆς πατάτες καὶ τὴν σκεπάζετε με τὰ ἀνοίγματα τῶν ποῦ ἐφυλάξατε. Τῆς βάζετε ἔπειτα εἰς ἓνα πιάτο φούρνου, τῆς περιχᾶτε με λυωμένο φρέσκο βούτυρο καὶ τῆς βάζετε νὰ ζεσταθοῦν καλὰ εἰς τὸν φούρνον. Τῆς σερβίρετε.

Γλυκίσμα πατάτες. Λυώσετε μισὴ ὀκτὰ πατάτες ποῦ ἐψήσατε εἰς τὴν στάκτη, ἢ εἰς τὸν φούρνον, με ἓνα καλὸ κομμάτι φρέσκο βούτυρο, με ῥίγιο ἀλάτι, με κρέμα γάλακτος με ὀλίγο ξυνὸ λεμονιοῦ, με 100 ῥ. ψιλλὴ ζάχαρι καὶ με ὀλίγη φλούδα. Ἄμα γείνουσι ἓνας καλὸς χηλός, ἀφήνετε νὰ κρυώσῃ καὶ ἔπειτα προσθέτετε ὀκτώ κρόκους αὐγῶν. Χωριστὰ κτυπάτε εἰς ἀφρόν τὰ ἄσπρα με ὀλίγο ἀνθόνερο. Ἀνακατώνετε καλὰ ὅλα, βουτυρόνετε ἵαν φόρμαν, ρίπτετε μέσα τὸ μίγμα καὶ στᾶτε εἰς τὸν φούρνον.

ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Μ.

τῆς Βασιλίδος.

ΤΜΗΜΑ ΝΟΣΗΛΕΙΑΣ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

16 Λεωφόρος Ἀμαλίας Πύλη Ἀδριανοῦ.

Ἀξιότιμε Κύριε,

Συστήσασαι εἰς τὴν Κλινικὴν μας Ἀναρωτήριον, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς θερμῶς, ὅπως καὶ ὑμεῖς ἔλθετε ἀρωγὸς χορηγῶν (εἰς εἶδος) ἐκ τοῦ καταστήματός σας, ἀπαξ τοῦ ἔτους μόνον καὶ 1 (μίαν) μόνον ὀκάν, ἐκ τῶν ἐξῆς ἐδωδόμενων τῆς ἐκλογῆς σας.

Εἶτε 1 ὀκ. ζάχαρι εἶτε 1 ὀκ. ὀρίζιον εἶτε 1 ὀκ. φακί
 » 1 » καφφέ » 1 » μακαρόνια » 1 » μπιζέλια
 » 1 » βούτυρον » 1 » τυρὸν » 1 » σάπωνα
 Ὡσαύτως παρακαλοῦμεν ὅπως συστήσητε εἰς τοὺς πελάτας σας ν' ἀγοράσωσι ἀπαξ τοῦ ἔτους ἐκ τοῦ Καταστήματός σας 1 ὀκάν ἐκ τῶν ἄνω ἐδωδόμενων καὶ ἀποστείλητε αὐτὴν εἰς τὴν ἄνω διεύθυνσιν με τὸ ὄνομα τοῦ δωρητοῦ καὶ θέλετε λάβῃ ἀπόδειξιν τῆς παραλαβῆς, παρὰ τῆς Κυρίας Ἐφόρου.

Τὸ Συμβούλιον

Ὁ καλλίτερος τρόπος ἐξασκήσεως τῶν παιδιῶν ἀπὸ τὰς μητέρας εἰς τὸ πατριωτικὸν αἶσθημα εἶναι ἢ ἐκ τῶν μικρῶν οἰκονομιῶν τῶν ἀγορᾶ Λαχείων τοῦ Ἐθνικοῦ στόλου, ἀπὸ τὰ ὅποια καὶ αὐταὶ καὶ ἐκεῖνα εἰμποροῦν νὰ ἐλπίζουσι μέγα κέρδος.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ τελείως κατηρητισμένη, συνιστομένη θερμότερα ἀπὸ ἡμεῖς ζητεῖ παραδόσεις. Πληροφορεῖται εἰς τὸ γραφεῖον μας.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔδρα ἐν Ἀθήναις, ὑποκαταστήματα ἐν Πειραιεῖ, Ἀργεῖ καὶ Πύργῳ.

Πρακτορεῖα ἐν Πάτραις καὶ Ναυπλίῳ.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ

Συνάλλαγμα.—Πιστωτικαὶ ἐπιστολαί.—Εἰσπράξεις.—Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρεωγράφων— Ἀγραπωλησιαὶ χρεωγράφων.—Προεξοφλήσεις.—Φύλαξις χρεωγράφων καὶ τιμαλφῶν.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΜΕΧΡΙ 5,000 ΔΡ.

4 0/0 εἰς ἀ'. ζήτησιν. — 5 0/0 ἐν ἔτος.

Τόκοι καταθέσεων :

Διὰ καταθέσεις ἀποδοτέας εἰς πρώτην ζήτησιν	3 1/2 0/0	ἐτησίως
» » » μετὰ τρεῖς μῆνας	4 0/0	»
» » » μετὰ ἕξ μῆνας	4 1/4 0/0	»
» » » μετὰ ἓν ἔτος	4 1/2 0/0	»
» » » μετὰ δύο ἔτη	5 0/0	»
» » » μετὰ τρία ἔτη καὶ ἄνω	5 1/2 0/0	»
» » εἰς χρυσὸν 1/2 0/0	ὀλιγώτερον.	

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

1) Εἰσαγωγή καὶ ἐξαγωγή ἐμπορευμάτων ἐπὶ προμηθείᾳ.—2) Γενικὸν Πρακτορεῖον Ἰαλλικῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἐταιρίας ΦΟΙΝΙΕ Πυρὸς καὶ Ζωῆς.

ΤΜΗΜΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ

1) Εἰσπράξεις ἐνοικίων.—2) Διευκρίσεις περιουσιῶν.—3) Ἐκτέλεσις διαθηκῶν.—4) Γνωμοδοτήσεις καὶ συντάξεις συμβολαίων.